

Muzaffer İzgü

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

1

ÖZYÜREK

muzaffer izgü

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

- ÖKKEŞ LUNAPARKTA
- ÖKKEŞ KURT AVINDA
- ÖKKEŞ BALIK AVINDA
- ÖKKEŞ KAPICI
- ÖKKEŞ İŞPORTACI
- ÖKKEŞ BAHCIVAN
- ÖKKEŞ OTOPARKTA
- ÖKKEŞ MAÇTA
- ÖKKEŞ DOLMUŞCU
- ÖKKEŞ DENİZDE

Molla Fenari Sokak No
Cağaloğlu - İstanbul
Tlf.: (212) 513 64 17 -
Faks: (212) 520 22 85
www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü

Ökkeş Lunaparkta

Ökkeş Serisi: 1

ISBN: 978-975-476-056-X

Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.

İstanbul, Kasım 2014

Kapak: Süleyman Özkonuk

İç resimler: Bora Özen

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi

No: 8 Topkapı/İstanbul Tlf: (212) 501 97 57

Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Molla Fenari sokak No: 26 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
ÖKKEŞ LUNAPARKTA

ÖZYÜREK YAYINEVİ

MUZAFFER İZGÜ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 günü Adana'da doğdu. Yoksul bir çocukluk geçirdi. Çeşitli işlerde çalışarak eğitimine devam edebildi. Yoksul çocukluk günlerini, sinemaya da uyarlanan "Zıkkımın Kökü" adlı kitabında anlattı. Diyarbakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdi ve 1979'da kendi isteğiyle emekli oluncaya kadar Türkçe öğretmenliği yaptı. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti ve yalnızca yazılarıyla ilgilendi.

İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayımlandı. Özel tiyatrolarda, radyolarda yayımlanan oyunları ve skeçleriyle ün yaptı. İlk romanı, "Gecekondu" adlı eserdir. Toplumun aksayan yönlerini mizah öğelerinden de yararlanarak okurlarının ilgisine sundu. Bazı eserleri televizyona uyarlandı. Adı, İzmir'in Alsancak semtinde bir sokağa verilmiştir.

Ödülleri

- 1977 Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü (*Hıdır Baba*)
- 1977 Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması Üçüncülük Ödülü
- 1977 Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması İkincilik Ödülü (*Anayasa, Hangi Anayasa*)
- 1978 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü (*Donumdaki Para*)
- 1980 Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü (*Dayak Birincisi*)

Dikkavak Köyü'nün batı yamacında küçücük bir ev vardır. Bu evin, kendi gibi küçücük iki penceresi, çengelle açılıp çengelle kapanan uydurma bir kapısı vardır.

İşte bu evde Ökkeş ile Bayram Emmi oturuyorlar. Bayram Emmi, Ökkeş'in babasıdır. Annesi yoktur Ökkeş'in. Ökkeş doğduktan bir yıl sonra, köye gelen salgın bir hastalık sonucunda Ökkeş'in annesi ölmüştür. Onun için Bayram Emmi oğluna, hem ana olmuştur, hem de baba. Onu elinden geldiği kadar yetiştirmeye çalışmıştır. Zamanı gelince okula da göndermiştir. Ama nedense Ökkeş, okulu çok sevmiş olmasına rağmen on iki yaşına geldiği halde, birinci sınıftan ikinci sınıfa geçememiştir. Kendisiyle beraber birinci sınıfa yazılanlar, ilkokulu bitirdikleri halde, o hâlâ birinci sınıfta sıraların en arkasında oturmaktaydı.

"Türk'üm, doğruyum, çalışkanım!"

İşte beş yıl içinde bunları öğrenmişti en iyi şekilde Ökkeş. Çalışıyordu, ama nedense bir türlü fişleri okuyamıyordu. Sorardı öğretmeni:

"Oğlum Ökkeş, beşten beş çıktı kaç kaldı?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Beş kaldı öğretmenim..."

"Hiç beşten beş çıkınca beş kalır mı Ökkeş? Elinde beş cevizin var, beşini de yesen, elinde ceviz kalır mı?"

"Kalır öğretmenim."

"Ne kalır?"

"Kabukları kalır öğretmenim..."

Bayram, oğlunun böyle olmasının nedenini çok küçük yaşlardayken tepesi üstü yere düşmesine bağlıyordu. Ökkeş, daha beş yaşlarındayken bir gün dama çıkmıştı. Toprak damın üzerinde tombalak atmaya çalışırken son tombalakla beraber kendisini yerde bulmuş, bereket damla yerin arası pek yüksek olmadığı için, Ökkeş ölümden kurtulmuş, ama o günden bu yana da, kafasında bu düşüşün bir eseri kalmıştı. Bayram bunu öğretmene anlatmıştı. Öğretmen de ona:

"Madem öyle Bayram Emmi, sen bu oğlanı bir büyük şehire götür de orada baktır," demişti...

Ama Bayram Emmi, bir türlü götürememişti oğlunu büyük kentlere ve oradaki doktorlara...

"Eee," diyordu Bayram Emmi. "Ökkeş'in kimseye zararı yok. Benim de cebimde para yok... Bakalım hele, bir gün götürürüz belki..."

Beş dönüm tarlaları vardı Ökkeşlerin. Babası yılına göre bu tarlaya buğday eker, darı eker, geçinip giderlerdi... İneğin sütü de yemeklerinin yağı, katığı olurdu...

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Ha, söylemeyi unuttuk, beş tane de tavukları vardır Ökkeşlerin. Kara tavuğun da, ak tavuğun da yumurtaları hep Ökkeş'indir. Çünkü, Bayram Emmi yumurta yemez. Bir keresinde yemişti de eli yüzü davul gibi şişmişti. Bunun üzerine Ökkeş, babasına:

"Buba, şişmanlıyon ha," demişti.

Çok sonraları anlamıştı Bayram yumurtanın kendisine dokunduğunu. O günden sonra da yumurta yemekten vazgeçmiş, sütle, sebzeyle idare etmişti.

Ökkeş, yumurtaların kimisini satar, kimisini de verdi. Sattığı yumurtaların parasını, gider dut ağacının altındaki taşın dibine saklardı. Orada bir yığın bozuk parası olmuştu. Ökkeş, bu paraların kaç kuruş olduğunu, kaç lira olduğunu, bu parayla neler alınabileceğini asla bilmezdi. O sadece yeni bir bozukluğu taşın altına yerleştirirken:

"Bizim şingırlar amma da çoğaldı ha," derdi.

İşte bir gün yine iki yumurtasını muhtarın oğluna sattıktan sonra, paraları elinde, kavakların altındaki çocukların yanına vardı. Bekir Efendi'nin oğlu, iştahlı iştahlı bir şeyler anlatıyordu arkadaşlarına. Ökkeş'in geldiğini görünce:

"Ne o Ökkeş, sattın mı yumurtaları?" diye sordular.

"Sattım. İki tane paraya sattım."

"Kaç lira onlar?"

"Bilmem ki ben."

Kahvecinin oğlu sordu:

"Ne yapıyorsun sen bu paraları Ökkeş?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Biriktiriyorum..."

"Nereye?"

Ökkeş, parmağını gözünün yanına götürerek:

"Biişşş! Söyleyim de hangi ağacın altına sakladığımı, hemen gidip alabilirsiniz değil mi?" dedi.

"Hangi ağacın Ökkeş? Kavak mı?"

"Cık..."

"Erik?"

"Bilemediniz?"

"Badem?"

"O da değil..."

"Madem o değil, bu değil, öyleyse sen söyle!"

"Ama almayacağınıza söz verin!"

"Söz..."

Ökkeş, ağzını iki yana iyice açarak güldü, sonra:

"Dut," dedi.

Arkadaşları sordular:

"Hangi dut?"

"Alırsınız!"

"Yok yok almayız."

"Alanı ekmek çarpsın mı?"

"Çarpsın!"

"Bizim tarlanın başındaki dutun altında..."

Bir zaman hiç kimse konuşmadı. Ökkeş, boyuna kulağının ardını kaşıyordu. Biraz sonra farkına vardı ki kulağının ardını kıpkırmızı etmiş. Arkadaşları:

"Yeter yeter, kulağını koparacaksın," dediler.

Ökkeş, kulağını kaşımayı bıraktı:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Haydi bakalım," dedi. "Ben paramın nerede olduğunu söyledim. Siz de bana neler konuşuyordunuz onları deyin."

Bekir Efendi'nin oğlu:

"Ben konuşuyordum," dedi. "Arkadaşlara şehirdeki lunaparkı anlatıyordum."

"Ne parkı?"

"Luna luna..."

"Gayfe mi bu?"

"Değil. Dil ile anlatması mümkünsüz. O kadar büyük o kadar büyük ki, sorma."

"Bizim evden de mi büyük?"

"Höh, sizin ev ne ki, belkim var sizin ev gibi yüz tane."

"Ne yapıyorlar adamlar içinde?"

"Çocuklar de. Çocuklar ne yapıyorlar de... Kimi atlıkarıncaya biniyor, kimi..."

"Atlıkarınca mı dedin?"

"He..."

"Garıncanın üstüne at mı çıkmış?"

"Yok çocuklar çıkmış."

"Dimek o kadar büyük garınca? Peki yemiyor mu garınca çocukları?"

"Cansız ki."

"Heç cansız garınca olur mu?"

"Olur ya, atlar var, bir yere bağlı, dönüyorlar ha dönüyorlar. Sonra bir dolap var, insanı göğün yüzüne çıkarıp aşağı salıyor. Aşağı salınırken insanın içinden bir şey çıkıp gidecekmiş gibi oluyor..."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Ökkeş dayanamadı:

“Canın canın,” dedi,

“Heç insanın canı çıkar mı Ökkeş? İşte öyle bir şey oluyor. Sonra bir bakıyorsun gine göğe çıkıyorsun, arkasından bir daha vıız yere.”

“Ee, gafan golun gırılmıyor mu?”

“Düşmüyon ki...”

“Ya nasıl eniyon?”

“Datlı datlı eniyon.”

“Guş kadar çıkıyon mu?”

“Daha yüksek...”

“Aboovv!”

“O da ne ki? Daha neler var lunaparkta. Sonra tumafiller var, dolu. O onun burnuna çarpıyor, o onun üstüne çıkıyor, o onun ardına furuyor...”

Ökkeş dayanamadı, yine:

“Adamlar da ölüyorlar,” dedi.

“Adamlar sürmüyorlar ki, hep çocuklar sürüyor.”

“Tumafilleri?”

“Tumafilleri ya. Ben bile sürdüm. Bubam para verdi, gittim ben de sürdüm. Öyle hoş oluyor ki sürmesi.”

Ökkeş sordu:

“Peki, tumafiller birbirine çarpınca nasıl kırılıyor?”

“Kırılmaz ki. Bubam onlar lastikten, dedi.”

“Lastikten tumafil ha!”

“Ne sandın? Sonra bir yere girdik, bir yere baktık, ben oldum nah şu dağ kadar.”

“Şişiriyorlar mı insanı?”

“Ne şişirmesi, bir bakıyorsun oraya, olmuşsun dağ kadar. Sonra, başka bir yere bakıyorsun, olmuşsun kedi kadar.”

“Orada da insanı sıkıyorlar öyleyse.”

“Yok canım. Öyle gösteriyor işte. Aynaymış onlar. İnsanı kılıktan kılığa sokarmış. Zayıf ediyor, şişman ediyor, kısa ediyor, uzun ediyor...”

“Ben korkarım. Ya öyle kalırsam. Nah dağ kadar. O zaman nasıl sığarım bizim eve. Ya yemek, on tane yımırta yesem doymam.”

“Sen doyma. Neyse, daha neler var neler lunaparkta.” Çocukların tümü:

“Anlat Mıstafa anlat!” diyorlardı.

Ökkeş de yalvardı:

“Ne olur anlat Mıstafa.”

Mustafa, tekrar iştahla anlatmaya başladı:

“Sonra bir yer var, işte orası çok korkunç. Hortlaklar var, cinler var.”

“Sen girdin mi oraya?”

“Girdim ya! Amma çok korktum ha! İnsanı, bindiriyorlar iki kişilik güççücük arabaya, salıveriyorlar karanlıkların içine. Önce bir yerden dolanıyorsun, bir bakıyorsun önüne bir hortlak çıkmış, sana elini sallıyor, ha tuttu, ha tutacak. Bir bağıriş bağıriyor ki insan. Oradan geçiyorsun, bu kez kafasında kocaman kocaman boynuzları olan bir şeytan. Hem dilini çıkarıyor, hem bağıriyor, hem de ağzının içinde ışıklar yanıyor. Pat, yüzüne bir tane yapıştırıyor.

“Sana da yapıştırdı mı şeytan tokat?”

“Bana yapıştırmadı, ama bubama yapıştırdı.”

“Bekir Emmi ne yaptı, korkudan ölmedi mi?”

“Yoo güldü. Bunlar yalan!” dedi.

“Ya sahi, yalandı ya...”

“Daha Mıstafa?”

“Anlatmakla bitmez ki...”

“Anlat anlat!”

“Sonra, bir yere girdik. Oradan daldık içeriye. Bir yürüdük, burnumuz küt cama çarptı. Görüyorsun garşında gocaman gapı, amma çıkabilirsen çık. Burnumuz nasıl oldu, yamyassı. Bir bubam furuyo burnunu gapıya, bir ben. Bir türlü bulamadık gapıyı. Sonunda bir adam geldi, elimizden tuttu, işte gapı dedi. Ama biz yine de inanmadık. Burnumuz öyle olmuş ki fura fura, bir daha fururuz diye korkuyoruz. Adam, çıkıp da gaybolunca, bubam tamam burası gapı, dedi. Biz de o tarafa doğru yürüdük. Bir de baktık ki sahiden gapıymış.”

Ökkeş sordu:

“Orası da cinlerin evi miymiş?”

“Bilmem ki... Sonra bubam dedi, “Haydi Mıstafa biraz da şu karşıdaki yere gidelim. Orada neler var görelim.” Gittik, baktık bir yılan bir yılan, var belki bu kavağın uzunluğunda, bir başı var, benim başımın üç kadarı. Şöyle bir oynayınca dersiniz, kocaman bir kavak yürüyüp gidiyor. Ödüm koptu...”

Mustafa daha çok şeyler anlattı. Ökkeş, evin yolunu tuttuğu zaman hep lunaparkı düşünüyordu. Ah

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

bir de kendi gidip Mustafa'nın anlattığı şeyleri gözle-riyle görseydi. Görseydi ya...

"Bubama derim, buba derim, beni lunaparka gö-tür derim. Hemi de ağlarım... İstersem şimdiden baş-larım ağlamaya..."

Ökkeş, bir ağıt tutturarak eve girdi. Babası onu öy-le görünce:

"N'oldu Ökkeş?" diye sordu...

Ökkeş ağlamasına devam ediyordu:

"Ökkeş, dövdüler mi seni?"

"Cık."

"Peki ne oldu öyleyse?"

"Lunapark."

"Kapıya mı bak?"

"Cık, lunapark."

"Anladıysam arap olayım."

"Bubaa, lunaparka gitsek ya..."

"Dur dur ağlamadan anlat. Ne imiş bu lunapark?"

"Ne bileyim ben. Yılan varmış, nah kavak kadar."

"Ne yapacaksın kavak kadar yılanı, üstüne mi bi-neceksin?"

"Göreceğim. Sonra tumafil varmış lastik ayakkabı-dan, içine biniyormuşun, sonra tos tos vuruyormu-şun, tosbağa gibi."

"Daha?"

"Dahası çok. Sonra bir ev varmış, içine giriyormu-şun, sonra da kapısını bulamıyormuşun."

"Canın çıkıyormuş o evin içinde."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Değil. Bir adam gelip çıkarıyormuş. Sonra bir yer daha varmış, bindiriyorlarmış seni küçücük bir arabaya, salıyorlarmış hortlakların şeytanların içine..."

"Oğlum, şeytanların, hortlakların içinde işin ne?"

"Sonra hortlak pat diye insanın bubasına tokat furuyormuş."

"Çocuğuna furmuyor muymuş?"

"Furmuyormuş, yalnız bubasına furuyormuş."

"Ben kendimi şeytana tokatlattırmam."

"Sonra, bir yer varmış, oraya bir giriyormuşsun, bakıyormuşsun ki çok şişman olmuşsun, nah şu dağ kadar."

"Oğlum Ökkeş, şayet çok şişmanlamak istiyorsan bundan sonra sütün hepsini sen iç. Beni bu halimde oralara sürükleme. Gerçi daha neresidir, nedir bilmiyorum ya."

"Şeherdeymiş buba. Bekir Emmi'nin oğlu Mıstafa anlattı."

"Ben gidemem..."

"Bubaaa, can bubaaa, datlı bubaaa!"

"Dur ağlama dur... Ah benim çileli kafam ah! Bu yaştan sonra bir de şehere cinlerin, hortlakların arasına. Haydi gidelim dedik, ya para? Paramız yok ki..."

"Benim var buba!"

"Hıh yumurta paralarını diyeceksin."

"Dolu buba. Pırıl pırıl paralar var."

"Nerede o paralar?"

"Dutun altında."

“Hay deli çocuk hay, hiç dutun altında para saklanır mı?”

“Daş var buba üstünde daş... Bubam bubam, gidelim bubam.”

“Al gel bakalım kaç liran var...”

Ökkeş öyle bir sevinçle koştu ki, neredeyse topukları omuzlarına degecekti. Uçuyordu... Bir solukta tarlaya vardı. İşte dut ağacı. Onu şehire, lunaparka götürecek para şu taşın altında duruyordu. Ne kadar akıllı davranmıştı da parasını diğer çocuklar gibi şeker, boncuğa vermemiş, bu taşın altında biriktirmişti. Şimdi, o da şehire gidecek, lunaparkı görecekti, geldiğinde tüm arkadaşlarına aynı Mustafa gibi o da anlatacaktı...

“Şunlar var bunlar var. Şunları gördüm, bunları gördüm,” diyecekti.

Taşın önünde saygıyla eğildi. Parmaklarının ucuyula taşı kaldırdı. O da nesi, paralar yoktu yerinde... O anda sanki kocaman dut başına çökmüş, kocaman dallar inip kalkıp orasına burasına vurmıştı.

“Paracım, paracıklarım!” diye dizlerine vurmaya başladı. Ağladı ağladı. Taşı tekrar kapadı:

“Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi,” diye üç kez söyledi. Sonra tekrar taşın altına baktı, yok... Yoktu paralar. Sonra birdenbire aklına arkadaşlarına paranın yerini söylediği geldi. Ama, orada belki on beş çocuk vardı. Kim bilir hangisi almıştı...

“Niçin aldınız, neden aldınız?” diye ağladı. Sonra, çenesine iki yumruk yapıştırdı:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Hep senin yüzünden çenesiz," dedi.
Ağlayarak evin yolunu tuttu. Babası onu ağlar görürnce:

"N'oldu Ökkeş? Hani paralar?" diye sordu.

"Yok buba. Çalmışlar."

"Hiç dut ağacının altına, daşın dibine para konur mu a oğlum?"

"Gidemeyecek miyiz buba?"

"Gidemeyeceğiz Ökkeş. Biliyorsun daha mahsülün parasını alamadık. Bende buradan şehere kadar götürecek para bile yok. Varsa üç beş liramız, onunla da mahsül parası alınincaya dek idare edeceğiz."

"Öyleyse ağlayım ben buba..."

"Ağla ya. Paranı öyle daş diplerine koyduğun için çok ağla."

"Nerede ağlayayım?"

"Nah şurada... İstersen git içeride ağla."

"İçeride ağlayayım."

Ökkeş içeriye geçti. Kendisini yatağın üzerine attı. Gözlerini tavandaki iri iri dilmelere dikerek ağlamaya başladı.

"Paramı aldılar, hih hih... Ben lunaparka gideceğim hih hih!"

Biraz durdu, tekrar başladı:

"Bubamın parası yok hih hih, benim paralar da yok hih hih..."

Biraz durdu, tekrar ağladı:

"Yımirtaları keşke içseydim hih hih..."

Sonra çenesine bir yumruk daha yapıştırdı.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Sen hem paranın nerede olduğunu söyledin, bir de ben sana yımırta çiririm ha. Al sana bir tane daha...”

O sırada Bayram içeriye girdi. Oğlunun çenesini yumrukladığını görünce sordu:

“Ne o Ökkeş, niçin furuyorsun çenene?”

“Furuyorum ki akıllı olsun.”

“Ben de dişin ağrıyor sanmıştım.”

“Nettiyse bu ağzım etti. Çocuklara paramın olduğu yeri söyledim.”

“Onlar da gidip aldılar, değil mi?”

“Aldılar ya!.. Yoksa ben ne güzel lunaparka gidecektim. Buraya gelince de o bir gün içerisinde gördüklerimi arkadaşlarıma bir yıl anlatacaktım. Anlatmaya fırsat goymadılar ki. Bütün yımırta paralarımı aldılar.”

“Aldırma Ökkeş. Biz de paramız olduğu zaman varır gideriz.”

“O zaman lunapark kalmıyormuş ki. Onlar bir geldikleri yerde ancak birkaç gün dururlarmış...”

Baba oğul ikisi de sustular. Biraz sonra Ökkeş yine ağlamaya başladı.

“At kadar karınca varmış, onun üstüne binecektim. Sonra karınca beni fır fır uçuracaktı.”

“Oğlum, bizim eşşeğin üzerine biniyorsun ya.”

“Ben at kadar karıncanın üzerine binmek istiyorum.”

“Ee, ne yapalım oğlum, elimizden bir şey gelir mi? Para desen para yok. Ee, oraya da parasız gidileme-

yeceğine göre var uyu sen. Rüyanda görmeye çalış.”

“Rüyamda da göremem ki. Ben razıyım. Ama göremem ki...”

“Niye?”

“Bundan sonra heç uyuyamam da ondan.”

“Hoppala! Ah oğlum ah, kimler kattı senin kafana bu lunaparkı?”

“Luna buba, luna! Gafamızı camlara vuracaktık ne güzel, sonra tumafillere binip geçiler gibi toslayacaktık, ne güzel hi hi hi...”

Ökkeş hüngür hüngür ağlamaya başladı. Babası:

“Ağlama Ökkeş,” dedikçe, Ökkeş daha hızlı, daha çok bağıra bağıra ağlıyordu.

Bu arada kapıları çalınır gibi oldu. Babası:

“Bak bakalım, gelen kim Ökkeş?” dedi.

Ökkeş, çulu iyice başına çekmiş, ağlamasına devam ediyordu. Bayram ayağa kalktı, kapıyı açtı. Gelen İbrahim’di.

Bayram:

“Ne var İbrahim?” diye sordu.

“Ökkeş’i görecektim.”

“Neden?”

“Ona diyeceğim var.”

“Yatıyor o. Ağladı ağladı yattı.”

“Niye ağladı?”

“Parasını almışlar. Dutun dibindeki daşın altına para biriktirmiş. O parayla lunaparka gidecektik. Bir sevinçle uçup gitti tarlaya. Parasını daşın altında bulamayınca hüngür hüngür ağladı.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Kaldır onu Bayram Emmi, kaldır. Ben onun parasını buldum.”

Yorganın altında konuşmaları dinleyen Ökkeş, sözün burasında öyle bir fırlayış fırladı ki yataktan, neredeyse başı tavana değecekti. İbrahim’in boynuna sarılarak:

“Gurban İbrahim,” dedi. “Söyle nerede benim param?”

“Bende.”

“Sende mi?”

“Bende ya.”

“Hadi versene!”

“Vereyim.”

İbrahim, bir kese kâğıdının içine koyduğu paralarını Ökkeş’e uzattı:

“Al!”

Ökkeş, sevincinden bir babasının boynuna sarılıyordu, bir İbrahim’in.

“Gideceğiz, lunaparka! Gideceğiz!” diye hoplayıp zıplıyordu.

Neden sonra sormak geldi aklına:

“İbrahim, parayı oradan sen mi aldın?”

“He!”

“Niden aldın?”

“Sana ders olsun diye.”

“O da nesi?”

“Bir daha daşların altına para koymayasın diye.”

“Ama ben koyarken kimse görmüyordu ki...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Görmez, ama günün birinde görürler. Yağmur götürür, sel götürür. Evde para koyacak hiç yer yok mu?"

"Buba?"

"Söyle!"

"Gidiyoruz değil mi buba?"

"Gidiyoruz, ama bakalım kaç liran var?"

"Çok buba çok. Baksana elimi ağrıttı tutarken. Bu torba var ya, işte bu torbanın içi para dolu."

Bayram Emmi, İbrahim'e sordu:

"Saydın mı sen İbrahim?"

"Saymadım Bayram Emmi."

"Buba, say buba. Çok para, çok para! Gocamanı var, gücüğünü var."

Bayram Emmi, parayı saymaya başladı...

"Şu dört beşlik yirmi lira eder..."

Ökkeş de tekrarladı:

"Şu dört beşlik dört lira eder."

"Oğlum kafamı karıştıрма! Dört beşlik yirmi lira eder..."

"Anladım buba, dört yirmi lira beş lira eder."

"Hay Allahım! Çok biliyorsan sen say bari."

"Say buba say, garışmıyorum."

"Şu dört beşlik yirmi lira eder. Şu dört beşlik daha, etti kırk lira."

Ökkeş, ellerini çırptı:

"Oh oh, kırk liramız var, bu kırk lirayla iki kez lunaparka gidilir."

Babası başını salladı:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Sen bana sabır ver Allahım. Oğlum Ökkeş, kırk liraya buradan birimizi şehere götürmezler.

“Kırk lira çok az para mı buba?”

“Az ya. Dur bakalım, gerisini sayalım.”

“Sayalım buba. Ben güççükleri bir araya, gocamanları bir araya getireyim sen de say!”

Bayram tekrar saymaya başladı:

“Şu da on lira, etti elli lira...”

“Oh oh oh, elli liramız oldu...”

“Şu da elli lira, etti...”

Ökkeş dayanamadı:

“On!” dedi.

Babası kızdı:

“Ne onu?”

“On buba... On oldu.”

“Ne onu oğlum?”

“On demeyecek miydin sen?”

“Ne biliyorsun on diyeceğimi?”

“Ağzın yusuvarlak oldu da, ben on diyeceğini sandım.”

“Hey Allahım, hay benim akılsız oğlum...”

“Say buba say, garışmıyom.”

“Unuttuk ki, nereden sayalım?”

İbrahim hatırlattı:

“Yüz lira olmuştu Bayram Emmi.”

“Hangisi?”

“Nah şunlar Bayram Emmi.”

Ökkeş atıldı:

“Onlar değil, torbadakiler.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Torba senin elinde a oğlum, biz ne zaman saydık onları.”

“Aboov, ben şuraya koyduklarını geri torbanın içine attım ya!”

“Ah oğlum ah, sen akıl dağıtılırken neredeydin?”

“Mutlaka dutun başındaydım buba. Dutu çok severim de...”

“Dök bakalım şimdi torbayı baştan yere. Tekrar sayalım. Ama bu sefer sen karışma!”

“Karışmam buba...”

“Şu beş lira, şu on, şu yirmi...”

Ökkeş dayanamadı:

“Etti kırk,” dedi.

“Hay Allah. Oğlum daha otuz beş lira elimdeki.”

“Ben biliyorum buba, otuş beşten sonra otuz altı gelir.”

“Aman iyi ki biliyorsun onu.”

“Ben daha neler neler biliyorum buba, ondan sonra on iki gelir, on ikiden sonra dokuz gelir...”

“Sus sus! Biz seninle lunaparkta tam ederiz. Kendini bir taraftan atmazsan çok iyi.”

“Benim atmamın ne gereği var buba! Zaten orada bir sandalye seni bir bu tarafa atıyormuş, bir o tarafa! Sonunda başın dönüyo, miden bulanıyo, deli gibi bi şey oluyomuşun endiğin zaman.”

“İşte tamam. Ondan endikten sonra seni tutabile-
ne aşkolsun!”

“Dururum buba, senin dur dediğin yerde dururum, yürü dediğin yerde yürürüm, uç dediğin yerde

de uçarım."

"Anlamadım, nasıl uçacaksın?"

"Ben uçmayacağım buba, lunacı emmiler uçuyorlarmış insanı! Guş gibi."

"Dur dur yeter, şu paraları sayalım bakalım bir."

"Sayalım buba."

"Gaçta galmıştık?"

İbrahim:

"Bayram Emmi sizin bu paraları sayacağınız yok," dedi. "İyisi mi ben sayayım."

"Say oğul say. Hay Allah razı olsun senden!"

İbrahim, paraları içinden saymaya başladı. Ama Ökkeş durur mu? İkide bir:

"İbraam, gaç oldu? İbraaam gaç oldu?" diye soruyordu.

İbrahim hiç cevap vermeyince, Ökkeş:

"Bin oldu, bin oldu," diyordu.

Bayram:

"Bin olmuş," diye oğluna kızdı. "Sen bin liranın ne kadar olduğunu biliyor musun? Bin lira çok paradır."

"Şu paralardan da çok mu?"

"Senin bu paralar dediğin beş liralık, on liralık filan. Ancak beş avuç doldurursan bin lira eder."

"Aboov, bin lira çokmuş be buba!"

"Ne sandın ya!"

"Demek şimdi bizim burada bin liramız yok?"

"Hıh, bin liraymış..."

"Bin liramız yoksa, on bin liramız vardır..."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bayram, başını salladı:

“Sen bana sabır ver ya Rabbim!” dedi. “Bu oğlanla işim iş.”

İbrahim sessiz sessiz paraları saymaya devam ediyordu. Ökkeş:

“İbraam be, söyle be İbraam iki bin oldu mu?” di-yordu. Sonunda İbrahim paraları saymayı bitirdi.

“Burada tam iki yüz on lira var!” dedi.

Ökkeş, sevinçle havaya fırladı:

“Ben sana demedim mi buba, buradaki para çok diye. Bak tam iki yüz on lira varmış. Bir de bana bin liradan az diyordun.”

“Oğlum, yavrum, iki yüz on lira, bin liradan azdır.”

“Az olsun. Bizi lunaparka götürüp getirmez mi?”

“Bilmem ki. Ben ömrümde hiç lunupark görmedim.”

“Lunu değil buba, luna luna. Yeter değil mi para?”

“Yetmez oğul yetmez...”

“Amanın buba ne diyon? Yandık mı, gitmiyor muyuz?”

“Bu parayla büyük şehere gidilmez ki Ökkeş. Sen büyük şeheri bilmezsin oğul. Orada her şey parayla-dır. Su bile parayla.”

“Buradan bir desti su götürürüz buba.”

“Oğlum hiç buradan oraya su götürülür mü?”

“Ben götürürüm buba... Sen heç karışma, ben nah şu desdiyi sırtıma furdum mu nerede susadık, elimde bir tas, doldurur doldurur içeriz...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Olmaz oğlum olmaz...”

“Amanın buba getmiyor muyuz? Hi hi hi...”

“Dur ağlama dur...”

“Bubam bubam, lunaparka gidelim bubam... Ben orda karıncalı ata bineceğim bubam...”

“Bak oğul bir şartla gideriz. Görüyorsun ben rahatsızım. Kalkıp gasabaya odun satmaya gidemem. Şayet sen tek başına gasabaya odun satmaya gidebilirsen, oradan alacağımız üç beş kuruşu da bunun üzerine koyarsak o zaman gidebiliriz.”

“Giderim buba, giderim...”

“Ama en az üç gün gideceksin. Üç yük odun satmalısın ki, o parayı da bunu üzerine koyalım, ondan sonra gocaman şehere, lunuparka gidelim.”

“Demek ben üç gün üst üste kasabaya gidip odun satarsam lunaparka gidebileceğiz?”

“Elbette... Ben de o zamana dek biraz iyi olurum, ondan sonra çeker gideriz.”

Ökkeş, gözündeki yaşları sildi, önce babasının boynuna sarıldı:

“Yaşşa buba!” dedi.

Sonra da İbrahim’in boynuna sarıldı:

“Yaşa İbram!” dedi.

Sonra babasına sordu:

“Hemen şimdi gideyim mi odun satmaya buba?”

“Yok oğul, yarın sabah olsun, sararız odunu eşeğe, gider, satar gelirsin.”

Ökkeş parmaklarıyla:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Bugün günlerden salı," dedi. "Yarın da bazartesi... Öbür gün de bazar..."

"Vah benim oğluma vah," dedi Bayram. "Oğlum hiç salıdan sonra pazartesi mi gelir?"

"Haa unuttum buba unuttum, salıdan sonra cumartesi gelir..."

"Oğlum çarşamba gelir..."

"Tamam tamam, çarşambadan sonra da bazar gelir."

"Bana bak," dedi babası. "Sen yarın gidersen, çarşamba... Sonra perşembe, ondan sonra cuma, biz de cumartesi ya da pazar günü gideriz lunuparka, iyi mi?"

"İyi buba, ben şimdi hemen yatmaya gidiyom."

"Niye?"

"Yarın erkenden odun satmaya gidiyom da ondan."

Ökkeş sabahleyin sevinçle uyandı. Heyecanlıydı. Kasabaya ilk kez yalnız gidecekti.

Babası Ökkeş'e:

"Bak Ökkeş," dedi. "Odunu satınca parayı şu cebine koyacaksın. Ama önce, şu mendilin içine düğüm etmeyi unutmayacaksın. Sonra gelirken elini hiç cebinin üzerinden eksik etmeyeceksin. Bilmezsin sen şeheri, parayı kuş gibi uçururlar. Anladın mı?"

Ökkeş:

"Anladım buba!" dedi.

Babası sordu:

"Ne anladın?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Odonu satınca parayı sıkı tutacam, onu annadım."

"Başka bir şey anlamadın mı?"

"Hiç anlamaz olur muyum? Sonra parayı nah şu mendil içine düğüm üstüne düğüm yapacağım. Sonra nah şu cebimin içine katacağım. Sonra da yolu tutup köye geleceğim."

"Sakin eşşeği kaybetme! İpini bırakma eşşeğin. Şehir yeri bu, bir ipini bıraktın mı, zor tutarsın."

"Zor tutarım. Heç Kürük gaybolur mu buba?"

"Gaybolur tabii, insan değil ki yolu tutsun gelsin."

"Buba!"

"Ne var?"

"Ben gasaba şehrinin yolunu bilmiyom da."

"Kaç kere gittik Ökkeş, öğrenemedin mi daha?"

"Cık... Ben gelirken giderken hep etrafa bakıyordum da..."

"Vah benim oğluma vah!"

Bayram, bayağı kızdı bu söze.

"Koskoca oğlan oldun, kaç kez gittin geldin, eşek öğrendi yolu, sen öğrenemedin."

"Acaba Kürük beni götüremez mi buba?"

"Oh oh oh! Sen mi eşeği götüreceksin, eşek mi seni?"

"Giderken o götürsün, gelirken ben getiririm."

"Ne var yani Ökkeş, şehir yolunu bilmeyecek. Ha şu bizim kahvenin önünden giden yolu tuttun mu, o yol seni alır şehrin tam orta yerine götürür. Daha bir şey bilmiyorsan, hani ileride bir değirmen var ya, o

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

değirmene varınca, sol kolunun üzerindeki yola sarparsın. Oradan varırsın Çürükköprü'ye Çürükköprü'nün başına varmazdan önce bir yol da sağa. Sen solu bırakır, sağa gidersin... Bir zaman yürürsün oradan. Karşına bir çay çıkar. Geçersin çayı, alırsın çayı sol koluna, devam eder gidersin. Varırsın bir ulu çınara. Çınarın yanından dört yol vardır. Geldiğin yol değil, onun yanındaki yoldan gün doğusuna gidersin. Biraz sonra şehir karşına çıkar. Anladın, değil mi?"

"Anlamasına anladım buba emme, o çay yolunu pek anlayamadım. Şimdi çaya varıyorum..."

"Varıyorsun."

"Çayı geçiyom."

"Geçiyorsun."

"Garşıya çıkıyom."

"Çıkıyorsun."

"Ya Kürük n'oluyor?"

"N'olacak Kürük'e?"

"Kürük boğulur ya. Ben canımı kurtarırim."

"A Ökkeşim! Ne arar çayda şimdi su?"

Ökkeş, babası bu hatırlatmayı yapınca utandı. Utandı, ama yine de sordu...

"Ee, çay kurumuş diyelim buba."

"Kurumuş diyelimi yok. Yaz günü çay olmaz."

"Olmaz... Anladım. Şimdi çaydan çıktık. Kürük de çıktı, ben de çıktım. Çıktık emme, çayı nasıl alacağım sol koluma?"

"Anlamadım."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Çayı sol koluna alacan demedin mi?”

“Dediim.”

“Heç koskoca çay, benim kolumda gider mi? Hem çayı şehere götüreceğim de n’olacak?”

Bayram Emmi, saçlarını yolmaya başladı.

“Vah benim oğlum vah! Vah benim oğlum vah! Oğlum, yavrum, çayı sol koluna alacaksın demek, çayın sağından yürüyeceksin, demektir.”

“Öteki taraftan yürürsem ne olur?”

“Hiiiç, köye geri gelirsin.”

Ökkeş hâlâ karnını kaşıymaktaydı. Babası sordu:

“Neden kaşınıyorsun öyle?”

“Dün biraz samanlıkta yatmıştım da, böcü mü girdi, börtü mü girdi, yoksa pire mi girdi bilmiyorum...”

“Nasıl, becerebilecek misin bu işi?”

“Becereceğim buba.”

“Parayı ne yapacaksın?”

“Sıkı tutacağım.”

“Eşşek?”

“İpini salmayacağım.”

“Haydi öyleyse, odunları saralım.”

Baba oğul, odunları eşeğin üzerine sarmaya başladılar. Bir tarafına meşe, bir tarafına piynar odunu yüklediler.

Ökkeş, iki tarafın da odunla olduğunu görünce:

“Ya ben nereye bineceğim buba?” diye sordu.

“Sen mi? Sen yaya gideceksin.”

“Bir tarafın odununu boşaltsak da, beni de oraya bağlasan?”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Kolayı var. İki tarafın da odununu boşaltalım. Sen tek başına git."

"Çözeyim mi ipi?"

Bayram, yine ak saçlarına asıldı:

"Vah benim oğlum vah! Vah benim oğlum vah!" dedi. "Ya şehere gidince orda ne satacaksın?"

Ökkeş:

"Sahi," dedi. "Ben odun satmaya gidiyordum ya!"

"Al bakalım şu mendili de."

"Burnumu mu sileceğim?"

"Para para."

"Ha, parayı içine koyacaktım."

"Düğüm atmayı unutma."

"On düğüm atarım. Kimse çözemez. Sen de çöze-mezsin."

"Sonra nasıl çıkaracağız parayı?"

"Keseriz. Düğümü tam orta yerinden keseriz."

Babası başını salladı.

"Bana bak Ökkeş, sakın eşşeği kaybetme!"

"Etmem."

"Kendini de kaybetme!"

"Kendimi de kaybetmem."

"Al şu da azığın."

"Yiyim mi şimdi?"

"Acıkınca yersin!"

"Gideyim mi şimdi?"

"Durma yola düş!"

"Düşelim bakalım..."

Ökkeş, eşşeği:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Çöh!" dedi, kamçıyı vurdu. Eşek tırısa kalkmak istedi. Üstündeki yük fazla olduğu için kalkamadı.

Biraz uzaklaşmıştı ki, Ökkeş babasına bağırdı:

"Bubaaa!"

"Ne var?"

"Değirmenin solundan mıydı, sağından mıydı?"

"Solundan, solundan..."

Biraz sonra yine bağırdı:

"Bubaaa!"

"Ne var?"

"Çürükköprü'nün altından mı, üstünden mi?"

"Hey Allahım hey Allahım! Üstünden!"

Biraz sonra yine bağırdı Ökkeş:

"Bubaaa!"

"Ne var?"

"Ulu çınarın orda kaç yol vardı?"

"Dört yol!"

"Ben hangisinden gideyim?"

"Gittiğine komşu olan yoldan."

"Bubaaa!"

"Cehennemin dibi!"

"Demedin ya..."

"Neyi?"

"O dediğini."

"Ne imiş o?"

"Cehennemin dibi. Dibinden mi gideceğim cehennemin?"

"Doğru git doğru... Yolu tut git!"

"Tuttuk gidiyoruz..."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Yolu tuttu ve gitti Ökkeş... Biraz sonra eşekle konuşmaya başladı:

"Sen bilmezsin yolu Kürük, ben bilmem yolu, acep ne olacak bu işin sonu? Kaybedersek kabahat bil ki senin... Ben mahsustan sen yanımdayken bağıra bağıra tekrar sordum ki, sen de duyasın diye... Anladın mı Kürük? Değirmenin yanına varınca sağa sapacaksın, dedi bubamız."

Eşek kulaklarını dikti.

"Yanlış mı diyom? Yoksa sol mu dedi?"

Ökkeş, babasının söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Sonra eşeğe kızdı:

"Sen eşeksin. Senin anlayacağın bu kadar olur işte. Bubam, sağa sapacaksın dedi."

Azık çıkını açtı. Ekmeğin bir tanesini soğanla dürüm yapıp yedi...

"Azık, çıkınında duracağına, karnımın içinde dursun... Haydi deh! Yolumuz çok uzak. Bir an önce varalım şehre, sen de kurtul bu dertten, ben de kurtulayım bu dertten... Şeherde kim kimi gaybederse gabahat onun. Gözünü dört aç, beni kaybetme! Beni kaybettin mi zor bulun bir daha." Değirmenin başına geldiler... Değirmenin önünde değirmenci duruyordu.

Ökkeş:

"Merhaba değirmenci baba," dedi.

"Merhaba oğul! Nereye böyle?"

"Şehere odun satmaya. Odunu satacağım, parasıyla lunaparka gideceğim... Bubam dedi ki, parayı

mendilin içine düğüm et, dedi, sonra bu cebine sok, sıkıca tut, dedi."

Değirmenin suyundan eşeğe su içirdi. Kendisi de değirmencinin testisinden içtikten sonra:

"Hoşça kal emmi," dedi.

"Gal sağlıcakla oğul. Güle güle!"

Ökkeş, değirmenin solundan saptı.

"Deh!" dedi eşeğine.

Değirmenci bağırdı:

"Oğlum şehrin yolu oradan değil ki, nah şuradan!"

"Bubam bana, "değirmenin solundan gideceksin," dedi. Ben gasaba şehrine gidiyorum."

"Oğlum, orası döner dolaşır, gene geldiğin yola çıkar."

"Beni kandıracan da ne geçecek eline emmi?"

"Ne kandırması oğlum? Gasabanın yolu bu taraftandır."

"Sen de bilmiyon emmi benim gibi, şehir yolunu desene!"

"A oğul, belki yüz kere gittim ben gasabaya."

"Öyleyse bubam bilmiyor."

"Hiç baban bilmez olur mu? Sana sağ demiştir, ama sen sol anlamışsındır..."

"Ben bubamın dediğinden çıkmam emmi!"

"Eh sen bilirsin. Biraz sonra geldiğin yola çıkarsan hiç şaşma."

O da nesi? Eşek de gitmez olmuştu.

"Deh!" dedi Ökkeş.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Ama eşek, başını öteki yola çevirmiş, bir türlü bu yoldan gitmek istemiyordu. Ökkeş, eşeğin kulağının dibine yaklaştı:

“Doğru söyle Kürük, yol bu taraftan mı?”

Eşek, inat edip başını bu tarafa çevirmeyince, değirmenciye:

“İnandım emmi,” dedi. “Yol senin dediğin gibi bu taraftanmış...”

Değirmenci:

“A oğul,” dedi. “Şu benim saçıma sakalıma inanmıyorsun da, eşeğin sözüne mi inanıyorsun? Haydi bakalım uğurlar ola! İlerideki yol kavşaklarında da eşekten akıl sormayı unutma!”

Ökkeş, yine başladı türkü çağırmaya:

“Köyün yollarında taş tane tane,
Ahırdaki koyunlar say, bak kaç tane.”
“Deh!”

Bir zaman sonra Çürükköprü’ye geldiler. Ökkeş:

“Dur bakalım Kürük!” dedi. “Şurada da biraz konuşalım. Bubam bi şeyler dediydi. Bu köprü için de ya... Dur biraz da hatırıma getireyim... Önce ne dediydi. Ha, hatırladım... Çürükköprü’nün altından geçeceksin dediydi... Haydi bakalım Kürük, şimdi in şu köprü’nün altına... Deh!”

Eşeği kamçılamağa başladı.

“Deh! Seni gidi tembel seni! Bubam ne dediydi, köprü’nün altından dediydi... Deh!”

O sırada bir köylü çıkageldi eşeğiyle köprü başına. Ökkeş’in, eşeği köprü’nün altına indirmeye çalış-

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

tığını görünce merak etti, sordu:

"Ne o delikanlı? Niçin indiriyorsun eşeği köprü-
nün altına."

"Bubam öyle, dedi."

"Ne dedi baban?"

"Köprüye varınca köprünün altından geçeceksin,"
dedi.

"Köprünün altından geçeceksin de ne olacak?"

"Heeç şehere gideceğim. Gasaba şehere..."

"Şu yolu tutup gitsen olmuyor mu?"

"Bubam öyle dedi, bubam..."

"Yazıktır, indirme hayvanı yüküyle derenin içi-
ne."

"Bubam öyle dedi, bubam."

"Baban sana ne dedi?"

"Şehere get, bu odunu sat, parayı nah şu mendilin
içine çıkınla. Sonra da sım sıkı tut, gel büyük şehere
lunaparka gidelim," dedi.

"İyi ya. Eşeği köprünün altına indirmeden de ga-
sabaya gidebilirsin."

"Deh!"

Eşek, bir türlü köprünün altına inmek istemiyordu.
Ökkeş'in alnında iri iri terler belirmişti...

"Vazgeç delikanlı. Hem sana yazık, hem eşeğe
yazık!"

"Vazgeçeceğiz galiba emmi. Kürük de inmek iste-
miyor."

"Çek şimdi eşeğin yularını... Ha şöyleee! Tut şim-
di şu yolu. Bu yol seni doğruca gasabaya götürecekt."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Çınar emmi, unuttum. Çınar ne olacak?”

“Yoksa bu eşeği oraya varınca bu kez de çınarın başına mı çıkaracaksın?”

“Değil, orada bizim komşuları arayacağım.”

“Çınarın orada mı bekleyecek sizin komşular?”

“Bu yolun, hemen öbür tarafında bekleyecekler.”

“Ama ben biraz önce oradan geçtim, kimseleri göremedim...”

“Bubam dedi emmi, bubam... Oraya varınca, komşuya geçecen dedi.”

“Haydi oğlum Allah selamet versin sana. Sen bu kafayla zor bulursun gasabayı ya, bakalım.”

“N’olmuş benim kafama? Çok mu büyük?”

“Değil değil... Haydi güle güle!”

“Sana da güle güle emmi. Hey, bizim köye gitmek istiyorsan, değirmenin yanına varınca sola dön! Ben oradan geldim. Başka tarafa sapma sakın, sonra kaybolursun.”

“Sen hangi köydensin?”

“Dikkavak’tan...”

“Gal sağlıcağnan...”

“Güle güle! Deh!”

Ökkeş, yanındaki çalılıktan bir çalı kopardı. Çakısıyla onu bir zaman yonttu durdu. Sonra eşeğin tarafındaki odunların sarktığını gördü...

“İşte şimdi yandık, Kürük. Bu odunları bir yana devirirsen, ne sen yükleyebilirsin tekrar, ne de ben...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Yerden kocaman bir taş aldı. Odunların hafif gelen tarafına, iplerin arasına sıkıştırdı bu taşı...

"İşte şimdi denk oldu... Deh!"

Biraz gittiler. O da nesi? Şimdi de öteki taraf ağmıştı... Bir kocaman taş da o tarafa yerleştirdi:

"Oldu işte kürük emmi, hiç üzme tatlı canını odunlar ağmadan şehere varırız..."

Biraz sonra ilk taşı koyduğu taraf sarktı... Nasıl olsa kolayını bulmuştu Ökkeş, yerden iri bir taş alarak öbür tarafa yerleştirdi... Bu taraf sarkınca o tarafa, o taraf sarkınca bu tarafa, odun kadar taş yükledi... Zavallı eşek, tıslaya tıslaya yürüyordu...

Sonunda çayın olduğu yere vardılar... Artık oradan o tarafa eşekte yürüyecek kuvvet kalmamıştı... Çayı geçtiler.

Acaba çayı sol koluna mı alacaktı, yoksa sağ koluna mı?

Babasının söylediğini bir türlü hatırlayamıyordu...

"Acaba sağ mıydı, sol muydu?"

"Sağdı canım!"

"Yok yok soldu..."

Sağdı, yok soldu derken bir türlü karar veremedi Ökkeş. Sonunda başladı çayın içinde bir bu tarafa koşmaya bir o tarafa koşmaya...

"Soluma alsam şöyle giderim," diyor, çayın bu yakasına koşuyordu.

"Sağıma alsam şöyle giderim," diyor, çayın bu yakasına koşuyordu...

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Eşek ise, bu aşırı sıcakta, yükten ve terden bunalmış, Ökkeş'i bekliyordu...

Bereket o sırada yine bir köylü çıkageldi. Ökkeş'i, çayın içinde öyle bir o tarafa, bir bu tarafa koşturur görünce, bağırdı:

"Ne o delikanlı, arı mı soktu?"

"Yol seçiyom yol!"

"Ne seçiyorsun?"

"Yol... Yolumuzu yitirdik."

"Arkadaşında mı vardı?"

Ökkeş, parmağıyla eşeği gösterdi:

"Nah orada. Şehere gidiyorduk."

Köylü yaklaştı. Eşeğe baktı:

"Şehere taş mı satmaya gidiyorsun?"

"Ne taşı?"

"Bu eşeğin üzeri taş dolu."

"Ha, o mu? Ağdı da odun bir yanına. Ben de taş koydum."

"Hay gidi çocuk hay! Öldüreceksin eşeği. Dur bakalım, o taşları atalım. Baştan bir güzel saralım odunları."

Köylü, hangi taşla sarılsa, Ökkeş:

"Aman emmi, o taş kalaydı, sonra yine ağar," diyordu.

Köylü, odunları bir güzel sardı.

"Haydi bakalım şimdi git, hiçbir şey olmaz," dedi.

"Nereye gideyim. Çayı soluma mı alayım, sağıma mı?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Bırak sen çayı sağına soluna almayı. Nah şu yolu tut!”

“Bubam öyle dediği ya. Çayı bir goluna al dedi emme, ben unuttum.”

“Bırak sen şimdi babanın söylediğini. Sen benim dediğime bak. Şu yolu tutar gidersen, tam gasabaya varırsın...”

Ökkeş alaylı alaylı güldü:

“Unuttun emmi,” dedi.

“Neyi?”

“Koca çınarı.”

“Tabii geçeceksin çınarı.”

“Orada bizim komşuları bulacağım.”

“Sizin komşular mı var orada?”

“Bubam dediği...”

“Haydi güle güle!”

“Sana da emmi...”

Biraz uzaklaştılar. Ökkeş bağırdı:

“Emmi!”

“Ne var?”

“Bu odunun parasıyla lunaparka gideceğiz.”

“İyi iyi... Sen bu halle tam parka gidersin.”

“Deh! Haydi bakalım, taştan da kurtuldun, vık vık etme. Bak ben hiç yorulduğum diyor muyum?”

Eşek durdu, Ökkeş durdu. Eşek yürüdü, Ökkeş yürüdü... Çalılar bacak yırttı, kumlar yemeninin içine doldu... Ökkeş, bir silkeledi kumları, iki silkeledi kumları sonunda:

“Bunlar benden çok, başa çıkılmaz sizinle,” dedi

ve vazgeçti kum silkelemekten.

Sonra eşeğin ayaklarına baktı.

“Ne olurdu benim de nalım olsaydı?” dedi.

Sonunda ulu çınarın dibine vardılar...

“Dur bakalım Kürük. Nerede bizim komşular? Soralım şu oturanlardan.”

Ağacın altında azıklarını yemekte olan iki köylüye yaklaştı:

“Gördünüz mü bizim komşularını?” diye sordu.

Köylüler:

“Kim sizin komşunuz?” diye sordular.

“Komşumuz canım. Bubam öyle dediydi. Buraya geldiğimde, komşular var burada dediydi.”

“Burada bizden başka kimse yok.”

“Saklandılar mı yoksa?”

“Biz buraya geleli epeyce oldu delikanlı, hiç kimseye rastlamadık. Ne yapacaktın komşularını?”

“Heç canım, bubam öyle dediydi de.”

“Nereye gidiyorsun sen?”

“Gasaba şehrine...”

“Ne yapacaksın?”

“Para alacağım. Nah şu mendilin içine çıkınlayacağım paraları, sonra sımsıkı tutacağım. Sonra da parayan gocaman şehere, ya...”

“Odun mu satacaksın?”

“He!”

“Karnın aç mı?”

“Ben azığımı köyden çıkar çıkmaz yedim. Golumda yük olacağına, garnımda kuvvet olsun dedim.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Acıkmışsındır, gel ye!”

“Yiyelim bakalım.”

Ökkeş, köylülerin helva ekmekleriyle bir güzel karnını doyurdu.

“Sağ olasınız emmiler,” dedi.

Köylüler hazırlandılar. Eşeklerine bindiler.

Ökkeş, aceleyle eşeğin yularını çaktı, köylülerin ardı sıra:

“Deh!” dedi.

Köylüler:

“Sen nereye gidiyorsun delikanlı?” diye tekrar sordular.

“Gasabaya.”

“Ee, bu yol gasabaya gitmez ki.”

“Cehennem dibine mi gider?”

“O da nasıl söz öyle!”

“Bubam öyle dediği de...”

“Delikanlı, sen şu yolu tutup gideceksin. Bu yolu tutup da gittin miydi, gasabaya varırsın.”

“Sizinle gelsem olmaz mı?”

“Biz kendi köyümüze gidiyoruz.”

“Hangi yolu tutacaktım?”

“Şunu!”

“Peki, hani bizim komşular?”

“Ne bilelim biz senin komşularını?”

“Güle güle emmiler!”

“Haydi bakalım sana da...”

Köylüler uzaklaşırken Ökkeş bağırdı:

“Bir eyilik daha edin be bana emmiler.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Söyle delikanlı.”

“Şehere varınca, nerede satayım ben bu odunları?”

“Mahalleleri, evleri dolaş, odun var de, alır mısınız de, bağır, çağır, sesini duyur.”

“Ya almazlarsa, ben bu mendilin içine ne çıkınılarım? Lunaparka nasıl giderim?”

“Alırlar, alırlar...”

“Deh! Nasıl olsa sen yeşillik yedin, ben de helva yedim. Şimdi artık yollar çabuk biter... Haydi bakalım Kürük, sen mi hızlı gideceksin, yoksa ben mi?”

Öğleye doğru kasabaya vardılar. Kasaba uzaktan gözükmünce, Ökkeş:

“Geldik Kürük geldik,” dedi.

O sırada bir otomobil hızla yanlarından geçti.

“Buna da tumofil derler.”

Ökkeş, kasabanın ilk dükkân ve evlerine varmıştı. İlk rastladığı çeşmeden kana kana su içti. Sonra etrafına bakındı:

“Ne diyorsun bağıralım mı?” dile eşeğe sordu.

Eşekten ses çıkmayınca:

“Sen de gayret et biraz Kürük. Seni yükten kurtarmak için elimden geldiği kadar çalışıyorum, senin hiçbir şey yaptığın yok. Ara sıra sen de anır ki, millet odunları görsün...”

Bir zaman bekledi. Eşeğin anırmadığını görünce somurarak kaldırıma oturdu.

“Ben de bağırmıyorum işte...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bir adam yaklaştı yanlarına. Ökkeş'in somurttuğunu görünce:

"Ne oldu delikanlı? Kime kızdın öyle?"

"Kürük'e kızdım."

"Kime?"

"Kürük'e."

"Kim o Kürük?"

"İşte şu uzun kulaklı."

"Eşek mi?"

"Kürük..."

"Niye kızdın?"

"Hiç gayret etmiyor odunları satmak için."

"Eşek ne bilir odun satmasını? Odunu sen satacağsın. Bağırdın mı hiç?"

"Bağırdım..."

"Eee?"

"Alan yok ki..."

"Sen bağır canım. Hiç alan olmaz mı? Haydi kalk, dolaş şöyle caddeleri. Olmazsa mahalle içlerine dal."

Ökkeş, kızgındı:

"Bak Kürük, bu emminin hatırı için kalkıyorum."

Sıra sıra dükkânların önünden geçti. Gözü bir bisiklete takıldı. Üzerindeki adam nasıl oluyor da düşmeden iki tekerlek üzerinde gidebiliyordu. Odunu ve eşeği unutarak bisikletin yanına yaklaştı. Orasını, burasını yoklamaya başladı.

Sonra eşeğe döndü:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Bak işte, bu senin gibi değil, hiç yem yemiyor.”

Bisikletlinin arkasından hayran hayran baktı...

Şimdi odunu satmalıydı... Sonra eşeği de veremeliydi üstüne. O bisikleti kendisine vermelilerdi... Bir binmeliydi üstüne... Dağlardan, tepelerden uça uça köyüne varmalıydı.

Biraz düşündükten sonra:

“Yok, ben binemem ona,” dedi. “Sonra bubam da ne der? Kürük nerede, para nerede demez mi? Kürük’ü verdim bu iki tekerlekliyi aldım desem, tüm odunları üstümde kırar... Vazgeç Ökkeş, vazgeç! Sen odununu satmaya bak!.. Hem lunapark, ya? Ben niye odun satmaya geldim buraya lunapark için.”

Köşeyi döndü.

“Oduuuun!”

Yüreği yandı susuzluktan. Şehir yerinde su da olmazdı. Nerede köy? Her tarafta bir pınar. İnsanların şişelerden bir şey içtiklerini gördü... Sorması parayla değil ya, sordu:

“O şişenin içindeki ne emmi?”

“Gazoz...”

Eşeğe döndü:

“Görüyon mu Kürük? Bu şehirlielerin âdetleri hiç bizimkine benzemiyor. Yaz günü sıcağın yanınca doğruca gelip gazlı tuz içiyorlar. Ciğerleri bunu içince bir daha yanıyor, yine gelip gazlı tuz içiyorlar. Olmalıydı şimdi bizim buz gibi pınarlarımız, ağzımızı dayamalıydık tahta oluğa, iç babam iç!”

Gazoz içenlerden birisine sordu:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Acı mı?”

Adam, yüzünü buruşturdu:

“Çok acı!” dedi.

Ökkeş, tekrar eşeğe döndü:

“Hem acı derler, hem de içerler. Var bunda bir iş. Soralım bakalım bir oduna bir gazlı tuz verir mi emmi?”

Satıcıya döndü:

“Emmi, şuradan sana bir odun çıkarıp versem, bana bir gazlı tuz verir misin?”

Gazozcu:

“Ne yapacağım ben odunu?” dedi.

“Yakarsın.”

“Olmaz.”

“Peki, iki oduna ne dersin?”

“Olmaz derim.”

“İki odundan fazla vermem. Canın isterse ver.”

Gazozcu:

“Paran yok mu?” diye sordu.

“Yok!”

“Al öyleyse hediyem olsun.”

Ökkeş:

“Cık,” dedi. “Olmaz.”

“İç iç!”

“İçmem. Bir odun alırsan.”

“Ver bakalım.”

Ökkeş, iri bir odunu gazozcuya uzattı. Gazozcu, odunu alıp kenara attıktan sonra, gazoz şişesini açıp Ökkeş'e uzattı. Ökkeş, gazoz şişesini ağzına götür-

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

meden önce, ilerideki odunu aldı, gazozcunun ayaklarının dibine bıraktı.

Gazozu ağzına götürdü. Hayatında ilk kez gazoz içiyordu. Şişeyi kafasına diker dikmez, ağzının içi kavrulur gibi oldu. Boğazı alev alev yandı...

"Buvvv, amanın! İstemem, istemem!" diyerek, şişeyi gazozcuya uzattı. Gazozcu, kahkahadan neredeyse bayılacaktı.

Ökkeş'in gözlerinden yaş geliyordu. O sırada:

"Aç bir gazoz, gazozcu," diyen kasabalının eline yapıştı:

"İçme emmi içme, insanın içine kor düşmüş gibi yakıyor, içme," dedi.

Güldüler...

Eşeğin yularını çekti. Kızgın kızgın söyleniyordu:

"Gitti bizim bir odun. Nene gerek senin gazlı tuz içmek..."

Eşeğe kızdı:

"Yürü be yürü!" dedi. "Bir odunu satamadık daha. Haydi oduuuun!" Arap adamın biri yaklaştı:

"Kaça odun?" dedi.

"Kaça mı?"

Eyvah, unutmuştu yine Ökkeş kaçça satacağını. O adam bir şeyler söylemişti... Düşündü, dudağını ısırıldı, kafasını kaşdı:

"Altmış altı," dedi.

Arap adam, çok kızdı bu söze. Çünkü mahallelerde çocuklar kendisine bu sözü söyleyerek kızdırırlardı onu.

“Defol şuradan!” dedi Ökkeş’e.

Ökkeş ne olduğunu anlayamadı. Eşeğin yularını tuttuğu gibi uzaklaştı.

Kendi kendine:

“Bir tane odun alacak adam bulduk, o da bizim İbo Emmi’nin oğlu gibi deli çıktı,” dedi.

Eşeğin yularını tekrar çekti.

“Belki de sana kızmıştır. Kim bilir nasıl baktın adamın gözlerinin içine.”

Bir çeşme gördü. O kadar susamıştı ki, eşeğin yularını bırakarak çeşmeye doğru koştu. Ağzını musluğa dayayarak kana kana içti.

“Oh!” dedi. “Su çok sıcak emme, olsun. Yanmış bir kere yüreğim.”

Sonra, kendisine mahzun mahzun bakan eşek geldi aklına. O da susuzdu kendisi gibi. Eşeği yularından çekti.

“İşte çeşme, işte sen, haydi bakalım başının çaresine bak, iç de suyunu görelim,” dedi.

Eşek, suya istekle baktı. Ama bir türlü içemiyordu. Ökkeş, eşeğin kafasını koltuğunun altına kıştırarak, boynunu çeşmeye doğru uzattı.

“İç be iç!” diye bağırdı.

Eşek ne bilsindi çeşmeden içmesini. O içmedikçe, Ökkeş kızdı. Sonunda adamın biri çıkageldi çeşmenin başına. Ökkeş’in koltuğunun altında eşeğin kafasını görünce:

“Ne yapıyorsun delikanlı?” diye sordu. “Eşekle mi güreşiyorsun?”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Heç emmi, Kürük'e su içiriyorum."

"Eşek çeşmeden içemez ki. Hem eşeğin ağzı değdirilir mi hiç çeşmeye?"

"Değmedi ki emmi."

"Eşek senden daha akıllıymış. Çeşmeye dudak değdirilmeyeceğini biliyormuş. Git de bir kova bul!"

"Nereden bulayım?"

"Nereden bulursan bul."

"Ben garibim ya!"

Adam, karşıdaki bir dükkânı işaret etti:

"Git oradan bir teneke iste!"

Ökkeş, dükkândan bir teneke istedi. Verdiler. Eşek de suyunu içtikten sonra, tekrar yola düştüler.

"Deh! Oduuuuun!..."

Bir adam karşıdan sordu:

"Kaça?"

Ökkeş, hemen eşeğin yularını o tarafa doğru çekti, ama ne desindi. Düşündü taşındı, kafasını kaşdı, burnunu kaşdı:

"Kaç lira verirsen ver!" dedi.

Adam:

"Yok canım, söyle bir fiyat," deyince Ökkeş tekrar düşünmeye başladı.

"İki yüz elli olsun," dedi.

Adam, parmağını ağzına götürdü:

"Bu yıl odun çok pahalı olacak galiba," diyerek yanındakilere döndü.

Ökkeş biraz bekledikten sonra:

"Alacak mısın emmi?" diye sordu.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Yok oğlum. Ben bu yıl odunun ucuz mu pahalı mı olacağını öğrenmek istemiştim...”

Ökkeş yine kızdı:

“Odunu ne yapacaklar, odunu ne yapacaklar? Şu şehirlielerin aklına şaşmalı!”

Bir meydana geldi. Meydan hayli kalabalıktı. Ortada bir çadır, çadırın önünde bir adam, bağırıp duruyordu:

“Afrika’dan getirilen iki başlı yılanı görün, devekuşunu görün, maymunu görün!”

Kalabalığın arasına daldı. Kendi kolayca geçebiliyordu, ama eşeği bu kalabalığı yarıp içerilere doğru gidemiyordu. Rahatsız olanlar Ökkeş’e kızıyorlar:

“Evladım hiç burada odun satılır mı? Git odununu başka yerde sat,” diyorlardı.

Ökkeş, bu söylenenlere hiç aldırıyor, eşeğin yularından çekiyor da çekiyordu. Sonunda çığırktan adamın yanına dek yaklaştı.

“Emmi, ne satıyorsun?” diye sordu.

Çığırktan:

“Hiçbir şey satmıyoruz, Afrika’dan gelmiş hayvanları gösteriyoruz,” dedi.

“Kaç lira bunları görmesi?”

“Yirmi beş lira.”

“Bir odun versem olmaz mı?”

“Olmaz. Biz odunla iş görmüyoruz, parayla iş görüyoruz.”

“Peki iki odun olsun. Odunlarım kurudur.”

“Olmaz dedik delikanlı.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Peki, hemen şu kapıdan baksam olmaz mı?"

"Olmaz!"

O sırada çadırın sahibi geldi. Ökkeş'in ne istediğini sordu. Ökkeş, hayvanları çok merak ettiğini söyleyerek görmek istediğini söyledi.

Adam:

"Peki peki, gir gör," dedi.

Ökkeş, hemen iki odun çaktı eşeğin sırtından.

Adama:

"Al," dedi.

"Ne olacak bunlar?"

"Senin olsun. Gördüğümün yerine tutarsın."

"Yok canım, odun falan istemez."

Ökkeş, odunları çığırtkanın yanına bıraktı.

"Emmi, eşeğim de görsün mü?"

Çığırtkan:

"Hah bir o eksikti," dedi.

"İstersen onun için de iki odun veririm, ama bir şeyden anlamaz ki... Haydi onun için bir odun olsun."

Yükün arasından bir odun daha çekerek, çığırtkanın ayaklarının ucuna attı.

"Haydi gel bakalım Kürük. Ömründe bu hayvanları gördün mü? Girelim bakalım ne çeşit hayvanlar mış bunlar..."

Eşeğin yularını çaktı...

"Savulun Kürük de geliyor!"

Kapıdakiler güldüler. Çığırtkan da güldü. Ökkeş, içeri girince ağzı bir karış açık kaldı... Aman, ne bü-

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

yük bir yilandı bu böyle? Kim bilir gideceği luna-
parktaki yılan ne kadardı?.. Ya şu kuş?..

Eşeğin yularını iyice çekti:

"Bak Kürük bak! Bizim köyde böyle şeyler göre-
mezsin." Adamın biri sordu:

"Bu eşek de mi Afrika'dan geldi?"

Ökkeş:

"Yoo, Dikkavak'dan geldi," dedi.

"Odukların satılık mı?"

"Satılık. Kaç lira vereceksin emmi?"

"Kaç lira istiyorsun?"

"Bilmem ki. Kaç lira verirsen ver!"

"Yüz lira vereyim mi?"

"Ver!"

Adam:

"Dışarı çıkınca bizim eve götürelim," dedi.

"Götürelim emmi."

Dışarı çıktıklarında adam:

"Tüh," dedi. "Yahu delikanlı, biz sana odunu ala-
lım dedik, ama evde kimse yok. Nasıl unuttum."

Ökkeş üzüldü:

"Almayacak mısınız şimdi odunu?"

"Eee, evde kimse olmayınca nereye dökeceğiz
odunu?"

"Sokağa dökeriz."

"Olmaz delikanlı. Sen en iyisi bu odunu başkala-
rına sat!"

Ökkeş'in yine canı sıkıldı. Eşeğin yularını çekti.
Bir kez daha:

“Oduuuuuun!” diye bağırdı.

Ondan sonra yılanları, maymunları düşünmeye başladı. Acaba bu yılan kendisini yakalarsa ne yapardı? Yalamadan yutardı. İki başı var demişlerdi, ama yalan söylemişlerdi, yılanın bir başı vardı. Hiç iki başlı yılan mı olurdu?

Yoruldu. Bir otomobilin gölgesinde biraz dinlenmek istedi. Eşeğin yularını otomobilin arkasında bir yere bağladı. Düşünmeye başladı:

“Şimdi şu odunu satsaydım. Parayı da mendile çıkınlasaydım. Üzerinden sımsıkı tutsaydım, köy yoluna varsaydım. Ne yapacaklarmış odunu? Odun ne yapılır, yenmez a, yakılır. Ocağın içine konur yakılır. Yemek pişirilir, su pişirilir...”

Otomobilin şoförünün bindiğini görmedi bile. Ancak, otomobilin arkasından bir dumanın çıktığını, eşeğinin de otomobilin ardı sıra anıra anıra koştuğunu gördü... Ökkeş:

“Amanın!” diye bağırdı. “Benim Kürük tumafilin ardı sıra goşuyo. Kürüük, kürüük, o bir tumafil, sen bir eşeksin, inadı bırak yarış edemezsin onunla...”

Kendi de otomobilin ardı sıra koşmaya başladı. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, bir türlü yetişemiyordu, ne eşeğe, ne de otomobile. Üstelik eşeğin üzerindeki odunlar birer birer etrafa saçılıyordu.

Ökkeş bir taraftan:

“Tutun Kürük kaçıyor!” diye bağılıyor, bir taraftan da yere düşen odunları toplamaya çalışılıyordu.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bir kucak odun olmuştu elindekiler... Ama koşuyordu yine de:

“Kürük, inat etme Kürük, yarışta geçemezsin sen tumafili...”

Sonunda görenler şoföre durması için işaret ettiler. Şoför durdu, arabadan çıktı...

“Allah Allah,” dedi, “Kim bağlamış yahu bu eşeği benim arabanın arkasına? Ben de aynada eşeği görüyordum. Sanıyordum ki eşek benimle yarışa çıkmış, onun için gaza basıyordum. Ama nereden bilebilirdim eşeğin arabaya bağlı olduğunu.”

Biraz sonra Ökkeş otomobilin yanına geldi. Onun da dili, eşeğinki gibi bir karış dışarıdaydı...

“Kürük,” dedi. “Kürük, hiç yarış edebilir misin sen tumafille?”

Eşeğini sevmeye başladı. Şoför:

“Sen mi bağladın bunu benim arabamın arkasına?” diye sordu.

“Hıı,” dedi Ökkeş.

“Peki, hiç otomobilin arkasına eşek bağlanır mı?”

“Şey emmi, orayı demir kazık gibi gördümdü de, en iyisi burası dediydim.”

“Ya hızlanıp gitseydim?”

“Yoo, benim Kürük aksidir emmi, o da hızlanırdı. Odun var da üzerinde. Yoksa inadından biraz ileride sizden yol bile isterdi.”

Oradakiler gülmeye başladılar... Ökkeş:

“Emmiler,” dedi. “Yardım edin de, şu odunları tekrar bağlayalım.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Birkaç kişi Ökkeş'e yardım ettiler.

"Tamam," dedi Ökkeş, "sağ olun emmiler. Şimdi içinizden bu odunu alan yok mu?"

"Yok, bize gerekli değil," dediler.

"Peki emmiler, ben bu odunu kime satayım?"

"Mahalle aralarına git, mahalle aralarına..."

"Nereden gideyim?"

"İşte, şu sokaktan gir de sat..."

"Sağ olun!"

Ökkeş, mahalle aralarına girdi. Her sokağın başında, "Oduun!" diye bağırıyordu. "Yok mu odun alan, kuru kuru odunlar bunlar..."

Hiç kimseden oduncu diye ses çıkmıyordu. Ama Ökkeş, lunaparkı, oraya gideceğini düşündükçe yılmıyor, eşeğinin ipinden çekerek, bir sokaktan çıkıp öteki sokağa dalıyordu... Sokaklar bu yaz günü ıssız ve çok sıcaktı. Bazen, sokağın gölge bir yerinde dinleniyor, sonra eşeğe:

"Dur daha, yarın da geleceğiz, öbür gün de geleceğiz, daha öbür gün de," diyordu. "Ama bubama diyeceğim, seni de lunaparka götürürüz Kürük... Sen de gör oradaki garıncalı atları... Sonra senle o lastikten tumafillere bineriz. Ne vardı yani şimdi buradaki tumafilin ardından koşturacak? Ben seni lunaparkta öyle bir tumafile bindireceğim ki."

Biri yaklaştı yanına. İyi giyinmiş bir adamdı bu...

"Kiminle konuşuyorsun delikanlı?" diye sordu.

"Kürük'le."

"Kürük'le mi? Kim o Kürük?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Naa bu."

"Haa eşek, eşekle mi konuşuyorsun?"

"Hıı..."

"Anlıyor mu bizim dilimizden bu eşek?"

"Anlamasına anlar emmi, gonaşamaz... Bubam öyle dedi bana, bunların dilleri uzun olduğu için gonaşamazlarmış..."

Güldü adam:

"Eşekler ne konuşurlar ne de konuşulani anlarlar," dedi. "Belli senin canın sıkılmış, ondan eşekle konuşuyorsun."

"Sıkıldı ya emmi... Biz bubamla büyük şehirdeki lunaparka gideceğiz. Ama benim biriktirdiğim yımırta parası yetişmedi. Şimdi ben üç gün bu şehere gelip odun satacağım. O paraları da yımırta paralarının üstüne goyup lunaparka gideceğiz. Ben garıncalı ata bineceğim."

Adam:

"Kaça veriyorsun bu odunu?" diye sordu.

"Bilmem ki ben? Alacak mısın emmi?"

"Haydi alayım bakalım..."

"Sahi mi?"

"Gel benimle!"

Ökkeş sevinçle adamın arkasına düştü. Çok gitmediler. Hemen öteki sokağın başında adam kapının birini çaldı.

"İşte burası," dedi. "Şimdi yık bakalım buraya."

"Hemen emmi..."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Seviniyordu Ökkeş... Odunların ipini çözerken bile gerçekten odunları sattığına inanamıyordu. İki de bir adama:

"Sahiden aldın değil mi emmi?" diye soruyordu.

"Aldım elbette..."

"Yani sahiden aldın öyle mi?"

"Aa aa tabii canım."

"Sağ ol be emmi..."

Ökkeş odunları yıktı. Hepsini kucak kucak içeriye, adamın gösterdiği yere taşıdı. Bu iş bittikten sonra adam:

"Şimdi sana kaç lira vereceğiz?" diye sordu.

Ökkeş:

"Bilmem ki ben," dedi.

Adam:

"Yüz elli lira yeter mi?" dedi.

"Hah tamam yeter yeter... Öyle bir şey demişlerdi bana da zaten..."

Adam, cüzdanından para çıkarıp Ökkeş'e uzattı:

"Al," dedi.

Ökkeş paralara baktı... Seviniyordu. Tüm yorgunluğu çıkmıştı paraları görünce... Mendilini çıkardı. Sonra paraları bir güzel düğümledi.

"Bubam tembih etti," dedi.

Sıktı sıktı düğümü... Beğenmedi sıktığını.

Adama:

"Emmi," dedi. "Accık da sen sık... Bubam düğümü çok sıkı at," dedi.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Sonra çözemezsin...”

Adam da tüm kuvvetiyle sıktı düğümü. Onun üzerine birkaç düğüm daha Ökkeş attı... Adam:

“Yarın odun getirirsen, yine buraya getir,” dedi.

Ökkeş sevinçle:

“Sahi mi emmi?” diye bağırdı.

“Evet... Sonra öbür gün de buraya getir!”

“Amanın sen ne diyon emmiii? Çok çok getiririm, kuru kuru getiririm. Sağ ol emmi. Hoşça kal...”

Ökkeş, bir fırının önünden geçerken iri iri bembeyaz ekmekleri gördü, ama çıkınına hiç el atmadı. Çünkü, paralarla lunaparka gideceklerdi. Kim bilir, bu lunapark dedikleri yerde, ne beyaz ekmekler, ne kocaman kocaman ekmekler vardı...

Köye dönüşü çok kolay oldu. Eşeğin üzerine kendisi binmişti. Zaten eşek, yıllardır gide gele köyün yolunu iyice öğrenmişti... Güneş batarken köye girdi. Daha evlerine üç yüz metre varken:

“Bubaa!” diye bağırmaya başladı. “Bubaa sattım odunları, büyük paraya sattım bubaaaa...”

“Ökkeş,” dedi köylünün biri. “Ne o öyle bağırıyorsun be? Sanki bir tarafını akrep ısırmış...”

“Odunları sattım emmi...”

Eve geldi. Kapıdan yine bağırdı:

“Bubaaaa, sattım bubaaaa...”

Ökkeş’in babası dışarıya çıktı. Ökkeş, eşeğin önüne yemini, suyunu koyduktan sonra, babasının yanına koştu. Top gibi olmuş para çıkınıını uzattı.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Bak buba bak, öyle çıkınladım ki, ne sen açabilirsin, ne muhtar emmi açabilir, ne de ben açabilirim. Kürük’ün üzerinde gelirken, canım sıkıldıkça attım düğüm, canım sıkılınca attım düğüm... Oldu şimdi bir taştan top.”

Babası:

“Peki oğul, kim çözecek şimdi bunu?” diye sordu.

“Kolay buba... Odun yardığımız kütüğün üzerine koyarız, bi vurduk mu baltayı, tamam...”

Bayram, dişleriyle, tırnaklarıyla zorla çıkını açmaya çalışıyordu:

“Nasıl buba, sözünü dutmuş, iyi düğümler atmışım değil mi? Büyük sattım buba büyük...”

“Kaça?”

“Bilmem ki, çıkını açınca görürsün...”

Bayram, çıkını açtı. Parayı saydı:

“İyi,” dedi.

“Buba, yarın var ya, odunu aynı yere götüreceğim. Ordaki emminin evini bir iyice belledim. Bana odunu hep buraya getir,” dedi.

“İyi oğul... Şimdi bu parayı da öteki paraların yanına koyalım... Acıktın değil mi?”

“Acıktım buba...”

“Haydi öyleyse, bir güzel karnını doyur...”

Ökkeş içeriye geçerek karnını doyurdu. Sonra erkenden yatıverdi. Çünkü sabahleyin tekrar kasabaya odun götürecekti.

Diğer iki gün Ökkeş hiç zorluk çekmedi. Artık yolu iyice öğrenmiş, kasabaya varınca odun sattığı ada-

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

mın evini de kolayca bulmuştu. Çünkü eşiği otomobilin arkasına bağladığı yeri çok iyi biliyordu. Oraya gelince, bir büyük sokağa giriyordu. Sonra, onun arkasındaki sokaktaydı adamın evi...

Adam, sonradan gelen odun yükleri için yüz ellişer lira vermişti.

Üçüncü günü akşam Ökkeş, daha sevinçle bağırdı köye beş yüz metre kala...

"Bubaaaa, bubaaaa! Geliyorum bubaaaa!"

Beş yüz metre boyunca hep bağırdı. Kapıdan içeriye girince, yine:

"Bubaaaa!" diye gürlledi.

"Geldin mi oğul?"

"Geldim buba... Aha çıkın... Yarın hemen gidiyor muz lunaparka buba?"

"Hemen yarın mı gidelim Ökkeş?"

"Yarın gidelim buba. Olur ki lunaparkçı emmiler at büyüklüğündeki karıncayı alır, başka yere giderler. Ya ben o zaman neye binerim?"

"Hadi koş kümesten yımirtaları al gel, haşlayalım."

"Hemen buba hemen..."

Ökkeş koşarak dışarı çıktı, koşarak geldi. Bu arada yumurtanın birini yere düşürüp kırdı. Yumurta boşa gitmesin diye ağzına dayadı, içti.

Babası:

"Haydi bakalım Ökkeş," dedi. "Sen erkenden uyu, yarın uykusuz kalmayasın. Çok erken kalkacağız."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Kürüknen gideceğiz değil mi buba?”

“Yoo, özel uçaknan gideceğiz. Tabii eşşeknen gideceğiz.”

“Daha iyi ya, eşşek de görür lunaparkı. Onu da bindiririz at kadar karıncaya. Sonra ben Kürük’ümü o tos furan tumafillere de bindiririm. Gıvır geçini de Kürük’ün eline veririm. Sür kürük, istediğın gibi sür, derim.”

Bayram, başını salladı:

“Kolayı var oğlum,” dedi. “İkimiz burada kalalım, salalım eşşegi gitsin lunaparka. Bana bak Ökkeş, sen mi gidiyorsun lunaparka, yoksa eşşek mi?”

“Yazık be buba. Didim ki, bu Kürük ömründe hiç lunapark görmemiş, o da bizimle beraber görsün, sonra gelsin buradaki kocaman eşşeklere çalım sat-sın, ben lunapark görmüş eşşegim diye...”

“O kadar kalabalığın içinde bir de tekme atıp anırmaya başlarsa işimiz iş. Ondan sonra tüm millet bizim eşşegin ardına düşer.”

“Ee, neriye goyacağız öylese bizim Kürük’ü?”

“Hana!”

“Peki, öyle olsun buba. Ben yatıyom şindi. Düşümde hep lunaparkı göreceğim.”

Ökkeş o gece düşümde hep lunaparkı gördü. Amanın ne hoş şeydi bu lunapark, ne görülmemiş şeydi bu lunapark. Bir adam vardı dev gibi, eline parayı verdin mi insanı bir kucaklayıp havaya fırlatıyor, ondan sonra bir türlü yere düşemiyordu. Kızdığını yere hiç indirmiyor, yanına yaklaştıkça bir daha bir daha

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

vuruyordu. Bu insanlar gökte gözden kayboluncaya dek uçuyorlardı.

Ökkeş de adamı kızdırmamak için, adamın her yanından geçişinde ona bir haşlanmış yumurta atıyordu. Ama bir keresinde cebinden çıkardığı yumurtayı adamın avcuna atayım derken dazlak kafasına atmasın mı? Dev gibi adamın kafası hemen yumurta iriliğinde şişiverdi. Ondan sonra Ökkeş her yere yaklaştıkça bir tokat savurdu Ökkeş'in suratına. Tokatı yiyen Ökkeş, hafif bir balon gibi uçtu havaya. Bir zaman havada dolaştı, tekrar yere inecekken bu kez dev gibi adam daha hızlı yapıştırdı tokatı. Daha yükselerek çıktı Ökkeş...

"Bubaaa, anaaa!" diye ağlamaya, bağırıma başladı.

Zavallı babası da bir o yana, bir bu yana koşuyor, bir türlü Ökkeş'i yakalayamıyordu... Ökkeşcik uçtukça uçuyor, uçtukça havalanıyordu... Kocaman bir kartalın üzerine binmek isterken, kartal onu gagalıyor, sırtını kanatıyor, sonra onu tam gömleğinden yakalayarak daha yükselerek çıkarıyordu...

"Bubaaa bubaaa, uçuyom bubaaa!.."

Yatağında mışıl mışıl uyuyan Bayram Emmi, gece yarısı işte bu sesle uyandı. Ökkeş, yatağında bir bu yana bir o yana çırpınıyor:

"Bubaaaa bubaaaa, uçuyom bubaa!.." diye bağırıyordu.

Arada bir yorganla havaya zıplıyor:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Gartal gartal, sırtımın etini yedin bitirdin gartal!" diyordu.

Bayram, Ökkeş'in yatağının yanına yaklaştı:

"Ökkeş, Ökkeş!" diye seslendi.

Ama Ökkeş hâlâ uçuyordu. Hem bu kez motor gibi sesler çıkararak uçuyordu.

"Vırrr!"

Bayram:

"Şimdi de uçak oldu!" dedi. "Ökkeş, Ökkeş, yeter artık uçtuğun, biraz da yere in!"

"İnmem bubaa, inmem, uçuyom uçuyooooom!"

"İn oğlum in artık, bak köyümüze geldik. İn de bir seni görelim."

Bayram Emmi, Ökkeş'i iyice sarsmaya başladı:

"Gartaaal, niden beni böyle sallıyon?"

"Oğlum ben gartal değilim, bubanıam."

"Bubam mısın?"

Ökkeş gözlerini açtı:

"Hani ya gartal buba, o nireye gitti?" diye sordu.

"Ne gartalı?"

"Beni uçuran gartal..."

"Gartal martal yok burada."

"Ben düş gördüm öyleyse."

"Yok bir de sahici gartal olacaktı. Tabii düş gördün."

"Sorma buba. Çok uçtum çook."

"Biliyorum."

"Yoksa benimle beraber mi uçtun buba?"

"Beraber uçtuk ya."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Hee, farkına vardım. Gartalın altında biri vardı, kim olduğunu tanıyamadım."

"Vay benim oğlum vay! Oğlum iki insan, birden aynı düşü göremezler."

"Sen şimdi benim gördüğüm düşü görmedin mi?"

"Görmedim ya!"

"Tuh, büyük bir fırsatı geçirdin bubaa. Heç para vermeden havalarda uçacaktın. Ben yattığımdan beri uçuyorum."

"Belli, havaya zıplayıp duruyordun. Şu yorganın haline baksana, gören de zanneder ki köpek enikleri boğuşmuş..."

"Uçtum buba uçtum."

"İyi iyi, haydi yat da bir daha uçma. Bu kez de uçarsan artık seni kimse yakalayamaz. Şu toprak damı deler, çıkarsın."

Ökkeş kalktı, küpün ağzındaki bakır tası aldı, bir tas su içtikten sonra:

"Yatıyorum," dedi.

"Yat oğlum yat!"

Ökkeş sabaha dek düş görmedi artık. Babası onu kaldırdığında sanki daha şimdi uyumuş gibi geliyordu kendisine.

"Demek sabah oldu ha buba?"

"Oldu ya, sen heç olmayacak mı sandın?"

"Hee!"

"Haydi sallanma, çorbanı iç. Yeni işliklerini gey, ben eşşeği hazırladım, hemen yola çıkıyoruz."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Ökkeş çorbayı tuzlu içerdi. İçine bir koca tutam tuz attıktan sonra kaşığı sallamaya başladı.

"Bubaa, çorba da götürelim mi?"

"Heh, bir çorbamız eksik. Nerede götüreceksin?"

"Çanakta."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Dökülür."

"Ben elimde tutarım."

"Lunaparka elinde çorba çanağıyla girersin, değil mi?"

"Dökmem ki..."

"Yo dökmezsin, sekiz on kişinin üstünü başını yağa bularsın."

"Götürmeyelim mi?"

"Hay Allahım, sen sabır ver!"

"İçtim buba, hepsini içtim."

Ökkeş, ellerini yıkarken daha gün yeni doğuyordu. Şafağın kızıllığı pencereden içeriye vuruyordu.

"Bubaa, ne zaman varırız şehere?"

"Öğlene doğru."

"Ne zaman çıkarız oradan?"

"Yarın sabah."

"Demek bi gece şehirde yatacağız?"

"Öyle edeceğiz."

"Peki, kimin evinde yatacağız?"

"Otelde!"

"Benim emmimin evi mi ora?"

"Otel otel. Parayı verdin mi yatırırlar."

"Daşların üzerinde mi?"

"Hayır, yatakların üzerinde, karyolanın üzerinde."

"Karyola ne buba?"

"Yüksek bir şey, onun üzerine yatak korlar, onun üzerinde yatılır."

"İnsanlar gece yarısı yere düşsünler diye mi o yüksek yerde yatıyorlar?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Şehirliler yerde yatamazlar...”

“Desene bizim kellenin pekmezi akacak.”

“Gece düşünde uçma da düşmeyesin. Bu geceki gibi düş görürsen kendini yerde bil! Hem haydi çok konuşma da işliklerini gey!”

Ökkeş, bir koşu dışarıya çıktı. Çiviye asılmış olan elbiselerini aldı, sırtına geçirdi. Sonra, kapının arkasından yemenilerini çıkararak ayağına geçirdi.

“Bubaaa, ayağımı sıkıyor bunlar?”

“Tabii, her zaman yalınayak gezersen sıkılmaz mı ayağını?”

“Elime alıp yürürsem?”

“O zaman ne faydası galıyor ayakkabının?”

“Heeç.... Heç amma, burnundan sıkıyor, ardından sıkıyor, üstünden sıkıyor, altından bile sıkıyor.”

“Haydi, atla eşeğin üzerine!”

Ökkeş, eşeğin yanına gelince:

“Kürük, sen niye sevinmiyon? Baksana şehere gidiyoz, büyük şehere. Orada bir lunapark var, ona gidiyoz. Bubama çok yalvardım amma, seni salmıyor lunaparka, gusura galma e’mi? Ben olsam tek başıma seni tee lunaparkın içine gadar salarım amma, bubama bakm,a o salmıyor işte.”

Babası sordu:

“Kiminle gonuşuyorsun?”

“Heç, Kürük’le.”

“Sana kaç kere dedim, oğlum eşşeknen gonuş-ma diye.”

“Ben onnan gonuşmuyom ki!”

"O senle konuşuyor ha?"

"Sordu, nireye gediyorsunuz," dedi. "Ben de lunaparka gediyoruz," dedim.

"Hey Allahım! Bu çocuk beni deli edecek. Bin hadi bin!"

"Bubaaa?"

"Hı!"

"Torbayı aldın mı?"

"Yem torbasını mı?"

"Değil, para torbasını."

"Goynumda."

Bayram da eşeğin üzerine atladı:

"Çöh!" dedi.

Eşek, kulaklarını dikip yürümeye başladı. Kimin yanından geçtilerse Ökkeş, bağıra bağıra:

"Emmiiii, biz şehere lunaparka gidiyoruz ha!" diyordu.

Lunaparkın ne olduğunu bilmeyen köylüler, Ökkeş'in söylediğine bir anlam veremiyorlardı.

Sarı kayalığın yanında durup su içtiler. Ökkeş:

"Bubaa, azığımızı yiyelim," dediyse de, babası:

"Hayır, ileride dutlukların oradaki pınarda yiyeceğiz," dedi.

"Burada yesek be buba. Kürük'e çok yük oluyor."

"Sanki karnında yük olmayacak."

Eski değirmeni geçtiler. Bir zaman gittiler. Sonunda dutluğun yanına vardılar. Güneş neredeyse tepeye yaklaşıyordu. Bundan sonra yolları o kadar uzun değildi.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bayram:

"Haydi bakalım Ökkeş," dedi. "Çıkar azık çıkını-
nı, garnımızı doyuralım."

"Garnım da o kadar acıktı ki buba!"

Soğanlarını soydular, yumurtalarını soydular. Yufka ekmeklerini ellerine alıp bu soydukları soğan ve haşlanmış yumurtaları içine yerleştirdiler. Yufka ekmeğini bir ucundan kâğıt gibi kıvrınca yumurta ve soğan içinde kaldı. Sonra ısırmaya başladılar. Bu arada Bayram, eşeğin yem torbasını da boynuna taktı.

"Buradan o tarafa pek yolumuz kalmadı Ök-keş."

"Doğru lunaparka mı gidiyoruz buba?"

"Hayır, önce eşeği bir hana bağlayacağız. Sonra kendimize otelden yer ayırtacağız. Ondan sonra da lunuparka."

"Luna buba, luna..."

"Aman iyi ki bunu biliyorsun."

Yemekten sonra pınardan kana kana su içtiler.

Ökkeş sordu:

"Bubaaa, biz burada azığımızı yedik bitirdik, şehrde ne yiyeceğiz?"

"Orada lokantalar var, lokantada yiyeceğiz."

"Bubaa, lokanta dediğin yerde et olur mu?"

"Hiç olmaz olur mu, tabii olur."

"Ben hep et yiyeceğim..."

"Haydi bakalım, düşelim gene yola!"

Eşeklerine bindiler. Biraz sonra şehrin ilk evleri başladı.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Buba geldik galiba?"

"Geldik..."

"Amanın burası, heç o gasaba şehere benzemiyor buba... Çok büyük çok güzel... Aboooovv."

"Haydi haydi, çöh, de. Bir an önce hana varalım. Eşşegimizi bağlayalım. Sonra otelden yerimizi ayırtalım."

"Ondan sonra da lunaparka."

Ökkeş, eşşğin üzerinden oradan geçen birine bağırdı.

"Emmiii, lunapark nerede?"

"Şu tarafta. Bu yolu tutun!"

"Biz lunaparka geldik de..."

Babası başını salladı. Adam gittikten sonra:

"A oğlum, adam sana niçin geldiğini hiç sordu mu?"

Bir hanın önüne geldiler. Hanın içinde bir yığın eşek vardı. Bayram, eşşği bir kazığa bağladıktan sonra önüne de yem torbasını taktı.

Ökkeş, eşşğin kulağının dibine yaklaşarak:

"Kürük, ben didim bubama, sen de duydun belki. Bir türlü razı gelmedi. Yoksa seni de lunaparka götürcektim. Binerdik seninle at kadar garıncanın üzerine, sonra ne güzel uçardık, değil mi?"

Babası:

"Oğlum Ökkeş, burası şehir, bizim köy değil, seni bakar görürler ki eşşkle konuşuyorsun sonra deli derler. Haydi bakalım şimdi de kendimize otelde bir yer ayırtalım..."

"Allahaismarladık Kürük. Ben sana yarın gördüklerimin hepsini bir bir anlatırım."

Caddeye çıktılar. Ökkeş:

"Buba, garnım yanıyor," dedi.

"Susadın mı?"

"He!"

"Ne içeceksin?"

"Bir kere gazlı tuz içmiştim de, hep boğazım yanmıştı. Başka bir şey varsa ondan içeyim..."

"Şu çeşmeden içsene!"

Ökkeş koştu, çeşmeden su içti.

"Çok sıcak buba," dedi. "Heç bizim köyün pınarlarına benzemiyor."

Köşeyi döndüler. Orada bir tatlıcı dükkânı vardı. Ökkeş:

"Buba, tatlı alsana bana!" dedi.

Bayram, oğluna tatlıcıdan tatlı aldı. Ökkeş, yalana yalana yuttu tatlıyı.

"Buba, biz nereye gidiyoruz?"

"Otele!"

"Çok uzak mı?"

"Geldik bile."

Küçük bir binanın önünde durdular. Kapıdaki adam onlara:

"Buyurun!" dedi.

Ökkeş:

"Buba, bu adam bize niye burnum diyor."

"Burnum değil, buyurun diyor."

"Buyurup da n'olacağız?"

"Hey Allahım!"

Bayram:

"İkimiz yatacağız delikanlı," dedi otel kâtibine.

Kâtip:

"Size öyleyse iki kişilik bir oda vereyim."

"Verin!"

Bayram, otelin parasını verdi. Ökkeş'i elinden tutarak dışarıya çıktılar.

"Bubaa, niye o adama para verdin?"

"Otel parası oğlum."

"Ama daha yatmadık ki."

"Olsun."

"Heç olsun olur mu? Ya bu gece şeheri su basarsa..."

"Hey Allahım!"

"Buba, nireye gidiyoruz şimdi?"

"Lunaparka..."

"Amanın ne güzel!"

Ökkeş, ellerini kaldırarak yolun ortasında oynamaya başladı. Babası, zor yakaladı onun kollarını:

"Oğlum dur, burası köy yeri değil!"

"Şehertliler heç oynamazlar mı buba?"

"Oynarlar, ama senin gibi böyle yol ortasında avazlarının çıktığı kadar bağırarak değil."

"Ben çok mu bağırdım?"

"Yürü yürü! Şuradan birisine tekrar soralım, lunupark nerede diye?"

"Ben sorayım buba."

"Ben sorarım."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bayram, yoldan geçen birine:

"Lunupark nerede?" diye sordu.

"Ne amca?"

"Lunupark?"

"Ha, lunupark... Şuradan gidin, köşeyi dönün, bir meydanlık gelecek karşınıza, işte orası. Zaten sestem, gürültüden anlarsınız."

Köşeyi döndüler. Artık oradan lunupark gözüküyordu. Ökkeş, bir an öylece durup kalakaldı. Ömründe hiç bu kadar güzel şeyler görmemişti. Havada dönen kocaman kocaman renkli renkli bir şeyler, yerde fırıl fırıl dönen başka şeyler.

"Bubaaaa, bunlar da ne ki?"

"Bilmem oğul. Lunupark dedikleri bu olsa gerek!"

"Goşalım buba!"

"Goşalım..."

Baba oğul koşmaya başladılar. Bir çırpıda kendilerini lunuparkın içinde buldular. Ökkeş, şaşkın, bir bu tarafa, bir o tarafa bakıyor, ikide bir babasına:

"Bubaa, şuna bak, bubaaa buna bak!" diyordu.

Bayram Emmi de şaşmış kalmıştı. Nasıl oluyor da bu kocaman kocaman şeyler hiç kopmadan ta gökyüzüne dek çıkıyor, sonra geri iniyordu. Hele şu uçan sandalyeler, bir zinciri kopuverse, insan uçardı, hem de uçurtma gibi uçardı...

Neden sonra Ökkeş'in aklına sormak geldi:

"Buba, acaba o at kadar garınca nerede?"

"Soralım oğul."

Birisine sordular. Ancak adam şaştı kaldı.

"Ne?" dedi.

"At kadar garınca?"

"Neredeymiş bu?"

Ökkeş:

"Buradaymış," dedi.

"Burada at kadar karınca yok ama atlıkarınca var."

"Hıh, ondan işte. Hangisi?"

"Şu dönen şeyler..."

"Goşalım buba..."

Ökkeş, at kadar karınca bulamadığı için bir parçacık üzüldü, ama bir sıra peş peşe dönen tahta atları görünce çok heyecanlandı. Hemen koşarak bir tanesinin üstüne atladı. Babasına:

"Bubaa, gel şuna da sen bin bubaaa!" diye bağırdı.

Bayram Emmi de tam binecekken biri yaklaştı yanlarına:

"Bilet aldınız mı?" diye sordu.

Bayram:

"Ne bileti?" dedi.

"Buna biletle binilir."

"Şimdi istasyona gidip bilet mi alıp geleceğim?"

"Yok amca, nah şu karşıdan alacaksın."

"Şu deliğe başını sokup sokup çıkarın insanların olduğu yerden mi?"

"Evet!"

"Dur öyleyse ben de deliğe başımı sokup çıkarayım. Ökkeş, sahap ol benim ata."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Olurum buba, sen get!”

O sırada, birisi boş ata binmek isteyince, Ökkeş:

“Amanın ağabey, binme o ata, pek huysuzdur o at,” dedi.

“Ha öyle mi?”

Bayram koşa koşa geldi. Bileti görevliye uzattıktan sonra, atına kuruldu. Biraz sonra atlar dönmeye başladı. Ökkeş, eşeğe binmeye alışkın olduğu için atın bir o yanına, bir bu yanına biniyor, bazen de ayağa kalkıyordu. Babası:

“Ökkeş, bu bizim eşeklere benzemez, bi düşersen kellen kırılır,” dedi.

Ancak ne de çabuk bitti. Atlar yavaşladı yavaşladı, durdu.

“Haydi bakalım amca, bitti!”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar ya!”

“Haydi Ökkeş, bitmiş...”

Ökkeş’in elinden tutan Bayram, bu kez uçan sandalyelerin yanına geldi.

“Binelim mi buna Ökkeş?” dedi.

“Binelim ya buba... Amma ya bunun ipi gırılırsa?”

“Gırılır mı dersin?”

“Bilmem ki, istersen bir soralım.”

Bayram yanlarındaki adama sordu:

“Gardaş, bunun ipi kopar mı acep?”

“Hiç kopar mı dayı? Baksana kalın kalın zincirler.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Haydi Ökkeş, gopmazmış, bu adam öyle dedi. Acaba bu da mı biletli?"

"Bir soralım buba..."

Sordular. Biletlerini aldılar. Baba oğul, yan yana iki sandalyeye oturdular. Birisi gelip Ökkeş'i önündeki zinciri bağlayınca:

"Bubaaa, yandık buba, bizi bağlıyorlar, çok uzaklara atacaklar galiba?" dedi.

"Dur bakalım neler göreceğiz oğul." Biraz sonra sandalyeler dönmeye başladı. Önce yavaş yavaş döndüler, sonra hızlandılar. Ökkeş bağırdı:

"Bubaaa, her yanımdönüyor..."

"Benim de dönüyor oğlum, benim de dönüyor..."

"Bubaaa, garnıma bir şey oldu..."

"Benim de oldu oğul, benim de oldu!"

"Bubaa, biz ölmeden durur mu bu?"

"Bilmem ki..."

Ökkeş hiç sevmedi bunu. İçini bir tuhaf yapmıştı. Gözlerini kapadı olmadı, açtı olmadı. En sonunda aşağıya bağırdı:

"Emmiiii, bunun durdurgecine bi basıver, Ökkeş ölüyoor!"

Onun sesini kim duyardı ki...

Üç dakika sonra uçan sandalye durduğunda baba oğul yan yana oldukları halde birbirlerini arıyorlardı:

"Ökkeşşş!"

"Bubaaaa!"

"Nirdesiiin?"

"Burdaa!"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Serssem tavuklar gibi, içleri dışlarına çıkmış, paytak adımlarla bir bu tarafa, bir o tarafa yürüyerek birbirlerini arıyorlardı.

Ökkeş:

“Öldüm buba, ben buraya çöküyom!” dedi.

“Ben de çöküyom oğlum. İçim dışıma çıktı.”

Adam bir saat orada oturduktan sonra kendilerine geldiler. Hele arkasından birer bardak da limonata içince eski neşeleri tekrar yerine geldi.

“Buba, şimdi neye binelim?”

“Bilmem ki...”

“Tos furan tumafillere!”

“Binelim.”

Araya araya çarpışan otomobillerin olduğu yeri buldular. Bayram Emmi bilet aldı. İki bir arabanın içine oturdular. Ama biraz sonra herkesin arabası hareket ettiği halde, onlarınki duruyordu. Bayram:

“Deh de oğlum şuna, deh de!” diyordu.

Ökkeş, avazı çıktığı kadar deh! diye bağıyor, ama araba yerinden kıpırdamıyordu. Birisi arabalarına atladı:

“Aslanım,” dedi. “Bu araba deh demekle yürümez. Şuraya basacaksın!”

Ökkeş oraya basar basmaz araba hızla gitmeye başladı. Babası:

“Amanın Ökkeş uçurma bizi...”

Ökkeş, önce kenardan kenardan gidiyordu. Ama o da nesi? Herkes onlara gelip tos vuruyordu. İlk tos vurduklarında Bayram da, Ökkeş de korkudan göz-

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

lerini kapamışlardı, ama biraz sonra alıştılar. Ökkeş de her önüne gelene tos vurmaya başladı.

"Tosss!" diyor, yapıştırıyordu tosu. Ama bu da çabucak bitmişti. Ökkeş bu arabaları çok sevdiği için tekrar bilet aldılar. Tam üç kez bindiler... Oradan ayrılırken bile Ökkeş'in gözleri arkadaydı.

"Haydi buba, şimdi şişman olunan yere!"

Araya sora onu da buldular. Ökkeş içeri girip de ilk aynada kendini şişko birisi olarak görünce kahkahayı bastı. Hele babası öyle şişko olmuştu ki, neredeyse aynanın içine sığmayacaktı...

"Bubaa, bu ne haldir bubaaa?"

"Ya sen kendine baksana..."

"Bubaaa, ya buna bak buna, çöp oldum çöp."

Baba oğul her aynanın karşısında dakikalarca güldüler. Oradan çıktıklarında hâlâ gülüyorlardı.

"Haydi buba, şimdi şu havada dönen dolaplara binelim!"

"Binelim oğul binelim."

Biletlerini alıp bindiler. Dolap dönmeye başlayınca, hele hele havaya çıkınca, Ökkeş:

"Aniii, neredeyse yıldızları yakalayacağım," dedi.

"Bir şey değil oğul, dolap aşağı inerken içimden bir şey çıkar gibi oluyor."

"Benim de oluyor... Ne olur buna bir daha binelim buba."

"Binelim oğul!"

İki kez de ona bindiler. Biraz sonra lunaparkın tüm ışıkları yandı.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Buba, yıldız böcekleri gibi oldu burası!"

"Şaştım oğul şaştım, nereye bakayım şaştım."

"Buraya bak buba, buraya."

"Ne var orada!"

"Gapı. Hani içine girince kaybolduğın gapı."

"Girelim mi?"

"Girelim buba..."

Biletini alıp oraya da girdiler. Ama biraz sonra ikisi de girdiklerine bin pişman oldular. Arıyor, arıyor bir türlü kapıyı bulamıyorlardı.

"Bubaaa, gel gapı burada buba!.."

Küüüt, kafasını vuruyordu Ökkeş...

"Ökkeş, gel gel kapı burada..."

Küüüt, kafasını vuruyordu Bayram.

Sonunda kapı aramaktan ikisi de yoruldu.

"Oğul kafam fındık gibi şişti. Bekleyelim bakalım.

Oturalım şuraya, elbet birisi bizi buradan çıkarır..."

İkisi de bağdaş kurup oturmaya başladılar... Biraz sonra yanlarından geçen adama sordular:

"Gapı nerede gardaşım?"

"Ne kapısı?"

"Biz bi delikten buraya girdik, şimdi bir türlü gapıyı bulamıyoruz."

"Amca hangi delikten nereye girdiniz?"

"Oğlum üstelik para da verdik. Nereye gittiysek gafamız küt, bir türlü çıkamadık buradan..."

"Ama siz dışarıdasınız. İsterseniz yürüyün bakın. Siz aynalı odanın arkasındasınız."

"Sahiden oğul şimdi biz dışarıda mıyız?"

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Dışarıdasınız ya...”

O kadar şaşırılmışlardı ki, içeride kafalarını oraya buraya vururken dışarı çıktıklarını fark etmemişlerdi.

Ökkeş:

“Sahi, buba çıkmışız,” dedi.

“Aman hemen gidelim oğul, ne olur ne olmaz; olur ki bizi tekrar içeri tıkarlar.”

“Gidelim buba gidelim... Şimdi de yılanları görme-ye gidelim.”

“Nerede onlar acep?”

“Ben demin geçerken görmüştüm. Gel götüreyim seni.”

Yılanların büyüklüklerinin karşısında hem Bayram hem de Ökkeş'in ağızları bir karış açık kaldı. Amanın, ne büyük yılanlardı bunlar.

“Ökkeş, sakın bunlar çaputtan olmasın?”

“Yürüyor buba!..”

“Yürüyor ya...”

Yılanın olduğu yerden çıktılar, fıçı gibi bir odanın duvarlarında gezen motosikletlerin olduğu yere geldiler... Ökkeş:

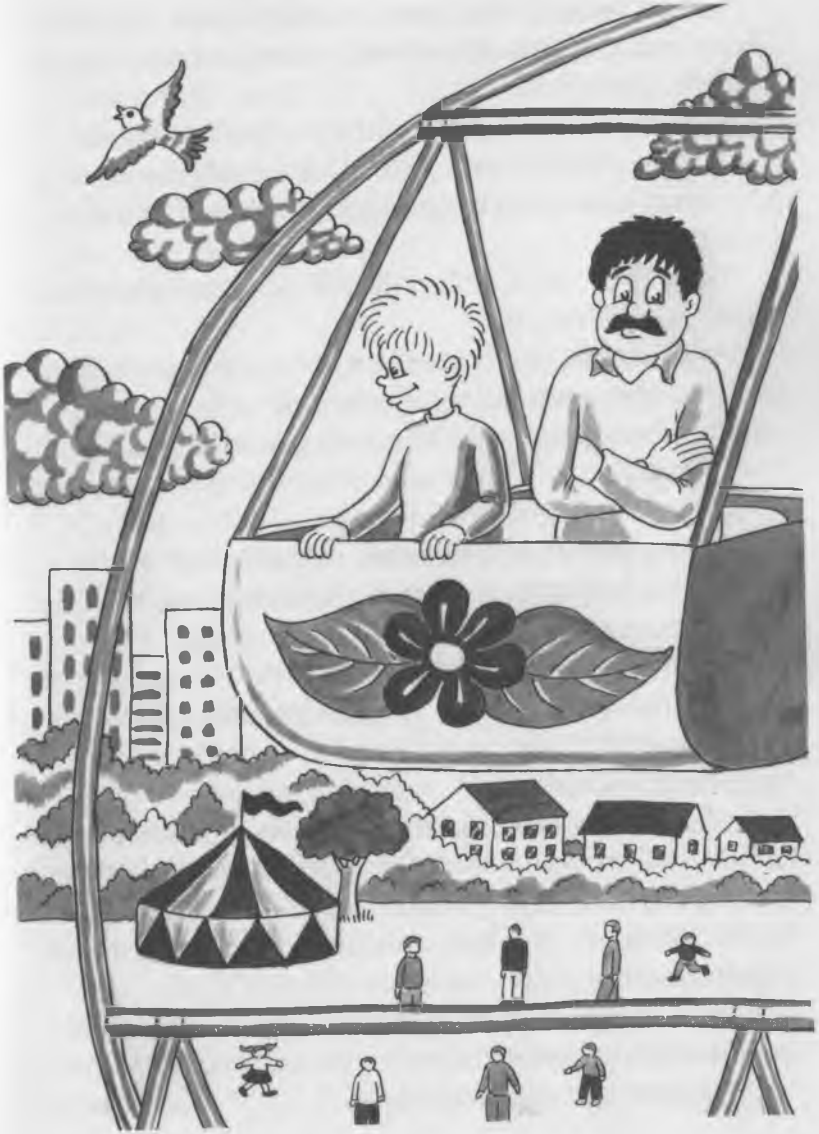
“Amanın bubaa, şehirliyer yolda moturnan gezmeyi bırakmışlar, şimdi de duvarlarda geziyorlar,” dedi.

O silindirde motosikletle gezenleri görünce, babasının da ağzı bir karış açılmıştı.

“Bubaa,” diye bağırdı Ökkeş, “Ben de köye gidince eşekle duvarlarda gezmeyi deneyeceğim...”

“Oğlum heç eşek duvarda gezer mi?”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Gezer buba gezer, ben alıştıırım onu. Bir öğretirsem ona duvarda gezmesini, o zaman biz de buraya gelir, para kazanırız...”

“Oğlum hem sen sakat olursun, hem de eşek.”

Oradan çıktıklarında Ökkeş hâlâ eşeği duvarlarda gezdirme konusunu düşünüyor, onun hayalini kuruyordu.

“Buba be,” dedi. “Ben Kürük’ü tırısa kaldırısam, duvarlara çıkmaz mı?”

“Allah Allah, sen bana sabırlar ver, çıkmaz oğlum çıkmaz. Heç eşek duvara çıkar mı?”

“Peki buba, dörtнала koşsa da çıkamaz mı?”

“Çıkamaz...”

Babası lafı değiştirmek için:

“Ökkeş karnın acıkmadı mı senin?” diye sordu.

“Aboov heç acıkmaz mı buba, öyle bi acıktı ki.”

“Öyleyse şurada bir lokanta bulalım da...”

“Lavantayı ne yapacağız buba?”

“Lavanta değil oğlum, lokanta lokanta. Orada yemekler satılır.”

“Ben et yiyeceğim...”

Ökkeş ve Bayram, ışıklı bir yerden geçtikten sonra, lokantanın yerini sordular. Birisi onlara lokantayı gösterdi. Burası çok güzeldi. İçerisi pırıl pırıl parlıyordu. Masanın örtüleri, sandalyeler, her şey tertemizdi. Bayram:

“Oğul burası hastane olmasın?” dedi.

“Hastane mi buba?”

“Baksana her şey bembeyaz...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Aman buba çıkalım. Ameliyat falan ederler.”

O sırada bir garson yanlarına yaklaşarak:

“Buyurun,” dedi.

Bayram sordu:

“Lokanta mı burası?”

“Evet lokanta,” dedi garson.

Bu kez Ökkeş sordu:

“Et var mı et?”

“Var...”

“Buba gördün mü et varmış, haydi yiyelim...”

Bayram şehir yerini bildiđi için, garsona:

“Efendi oğlum,” dedi, “Acaba biz ikimiz burada kaç liraya karnımızı doyurabiliriz?”

Garson güldü:

“İlahi beyamca, bu sizin yemenize bağlı. İster beş yüz lirayla doyersınız, isterseniz yüz lirayla.”

“Yani,” dedi Bayram. “Yüz liradan ucuza karnımızı doyuramaz mıyız?”

“Hayır,” dedi garson.

“Oh be,” dedi Ökkeş. “İyi ucuzmuş buba...”

“Oğlum sen ne diyorsun, bizim cebimizdeki para ne kadar ki? Kalk hadi kalk da kendimize başka bir lokanta bulalım...”

“Buba iyiydi bu lavanta be...”

“Kalk oğlum kalk...”

Kalktılar. Ökkeş’in karnı gerçekten çok acıkmıştı. Hele, biraz önceki lokantanın masasından bir dilim ekmeği alıp midesine indirdikten sonra, daha da çok acıkmıştı.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Buba o lavanta iyiydi..."

"Oğlum lavanta değil, lokanta... Dur bak şimdi ben sana daha ucuz bir lokanta bulurum. Orada karnımızı şöyle ucuz tarafından doyururuz."

Lunaparktan çıktılar. Ökkeş:

"Bubaa," dedi ağlar gibi. "Bubam bubam çıkıyor muyuz lunaparktan?"

"Yok oğlum yok, karnımızı doyuralım, yine geleceğiz."

"Yaşsa buba!"

Gerçekten, birkaç sokak ötede başka bir lokantaya girdiler. Burası öyle lüks bir lokanta değildi. Hemen bir garson gelerek, Ökkeş ve babasının oturduğu masanın muşambasını sildi:

"Buyurun," dedi.

"Buyurduk," dedi Ökkeş...

Garson tekrar:

"Buyurun," dedi.

Ökkeş yine:

"Buyurduk emmi," dedi.

Garson:

"Ne yiyeceksiniz, ben size onu soruyorum," deyince, Ökkeş:

"Eeeet," diye bağırdı.

"Et mi?"

Saymaya başladı garson:

"Kebab fırında, kapama fırında, kuzu fırında, tandır fırında..."

Ökkeş babasına ağlamaklı baktı:

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

"Buba," dedi. "Hepsi fırındaymış bunların, pişmemiş daha, hadi buradan da gidelim." Garson güldü:

"Yok, yani bu et yemeklerinin hepsi fırında pişmiştir demek istiyorum, size hangisini getireyim?"

"Haaa," dedi Ökkeş.

Yüzü gülüverdi birden. Babası da güldü.

Garson tekrar sordu Ökkeş'e:

"Kapama getireyim mi?"

"Kapaklı mı?"

"Yoo, yani kapama yemeği..."

"Et mi bu?"

"Et ya..."

"Getir getir, hem de çok getir."

Garson sordu:

"İki porsiyon olsun mu?"

"Yoo yoo kapama getir."

"Yani iki porsiyon olsun mu?"

Ökkeş, babasına döndü:

"Buba," dedi. "Bu ne diyor ki?"

Güldü babası. Garsona:

"Olsun," dedi. "Benimki de ondan olsun..."

Garson masadan uzaklaştıktan sonra, Ökkeş, babasının kulağına fısıldadı:

"Bu adam deli galiba?" dedi. "Bir kapama diyor, bir tosiyon diyor, bir bunlar pişmedi; daha fırında diyor, sonra pişti diyor..."

Garson, etle beraber, bıçak, çatal ve kaşık da getirdi. Et yemeklerini masanın üzerine bıraktıktan sonra gitti.

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Ökkeş:

"Buba," dedi. "Bu adam niye bıçak getirdi bize? Karpuz mu yiyeceğiz?"

"Eti çatala tutacaksın, bıçakla keseceksin, sonra ağzına atacaksın..."

"Aboooov... Sonra et kaçsın bi tarafa, Ökkeş de arkasından koştursun değil mi?"

Ökkeş, bir eline bıçağı, bir eline çatalı aldı. Bayram da öyle yaptı. Çok uğraştılar, alınları boncuk boncuk terledi, ama yemek soğumaya başladığı halde onlar, ağzlarına daha bir lokma bile et koyamadılar.

"Bubaaa et kaçıyo..."

"Yakala oğlum yakala..."

"Buba et kaçıyo..."

"Oğlum çatala yapış..."

"Yapışıyom buba, gene de gurnazlık edip bu yana o yana kaçıyo... Tutmasam, fırlayıp gidecek. Amma inadım inat haa buba, yiyeceğim onu. Şimdi onu yormaya çalışıyorum. Bi yorulsun, o zaman bi tarafa kaçamayacak, ben de o zaman tutup yiyeceğim..."

Ökkeş, bıçağıyla ilk lokmasını kesip çatalının ucuyla ağzına attığında sanki zafer kazanmış bir komutan gibi babasına gülerек baktı. Ama ikinci lokmasında avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Bubaaa!"

"N'oldu oğlum?"

"Çatal ağzıma battı bubaaa..."

"Oğlum ağzına dikkatli soksana çatalı."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Gabahat benim değil ki buba, bunun ucunu iğne gibi sipsivri yapmışlar.”

Ökkeş, çatal elinde öylece durdu kaldı. Babası:

“Hadi Ökkeş yesene,” deyince, Ökkeş başını sallayarak:

“Cık!” dedi.

“Niye?”

“Korkuyom.”

“Neden?”

“Çatal ağzıma batar diye... Buba be, ben şunu kaşıkla yesem?”

“Ye oğlum ye, nasıl istersen öyle ye.”

Ökkeş, bir oh çektikten sonra, kaşığı daldırdı salçalı suya. Bir koca lokma da ekmek attı ağzına. Sonra kaşığın ucuyla etten aldı...

“Oh işte, böyle yemesi çok güzel. Sen de öyle ye buba...”

Lokantanın parasını ödediler, tekrar aynı yollardan lunaparka geldiler. Lunapark daha da kalabalık olmuştu. Hele bir yer vardı ki, her yerden kalabalıktı. Ökkeş:

“Buba,” dedi, “burada ne varsa ona bakalım...”

Oraya yanaştılar. Bir yığın insan, ellerinde birtakım halkalar, atıyorlar, kim attığı halkaları karşıda duran şeylerin üzerine geçirirse, onu alıyordu. Sigara, içki, oyuncaklar, Ökkeş’in bilmediği birtakım şeyler... Bir süre baba oğul seyrettiler.

Sonra:

“Buba,” dedi Ökkeş. “Ben de atayım mı?”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Oğlum sen nasıl atarsın, geçiremezsin sonra, bizim para havaya gider.”

“N’olur atayım buba... Bubam bubamsın...”

“Peki peki,” dedi Bayram. Üç halka satın aldı.

Ökkeş:

“Bu biiir!” diye bağırdı. Halka uçtu gitti, ta tezgâhın arkasına düştü.

“A oğlum yavaş atsana.”

Ökkeş:

“Bu ikiiii,” dedi.

Bu kez halka, tezgâhın önüne, hemen yanlarına düşüverdi.

“Vah vah!” dedi Bayram.

Ökkeş bağırdı:

“Bu da üüüççç!..”

O da nesi, halka gitti, bir vazunun boynundan geçiverdi. Oradakiler, hep beraber alkışladılar:

“Bravo delikanlı,” dediler.

Ökkeş de anlamamıştı nasıl olup da bu halkanın, o vazunun tepesinden geçtiğini. Bir rastlantı sonucu geçirmişti halkayı vazoya.

Oranın sahibi:

“Vazoyu mu istersiniz yoksa parasını mı?” diye sordu:

Ökkeş:

“Bu ne işe yarar ki emmi?” diye sordu.

Adam:

“Hiç, içine çiçek konur,” dedi.

“Yo yo,” dedi Bayram. “Bize parasını ver.”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Bayram, adamın avcuna koyduğu paraya bakınca: "Aboooov Ökkeş," dedi. "Çıktı bizim yemek parası..."

"Madem öyle, dur buba bi daha atayım."

"Yoo olmaz, her zaman denk getiremezsin..."

O sevinçle Bayram, iki kocaman külah dondurma aldı. Birini oğluna uzattı, birini de kendi yalamaya başladı.

Ökkeş:

"Amanın bu pek güzelmiş," dedi. "Süte benziyor, ama bu donmuş süt gibi, çok tatlı... Şu da kavuna benziyor buba..."

Sonra birden:

"Aboooov!" diye bağırdı...

"N'oldu oğlum?"

"Şuna binmedik ya buba..."

"O da nesi?"

"Şu buba şu... Aboooov bu hepsinden güzel."

Minik bir trendi bu... Önünde küçücük bir lokomotif, arkasında minik minik vagonları vardı. Rayları da kendisi gibi küçüktü. Ama sahici tren gibi düdüğünü öttürüyordu. Bayram:

"Buna gara tren derler oğul."

"Gara değil, ya buba, renk renk..."

"Haydi binelim," dedi babası.

Biletlerini aldılar. Vagonun birine geçtiler, oturdu- lar. Ökkeş:

"Ah buba ah," dedi. "Getirseydik Kürük de şu aramıza sığdırdı..."

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

“Oğlum bindirmezlerdi ki onu...”

Biraz sonra vagonlar tıklım tıklım doldu. Tren “Düüüüüt!” diye öttü ve yavaş yavaş hareket etti. Bir ara tren iyice hızlanınca, Ökkeş:

“Buba,” dedi. “Başım dönmeye başladı.”

“Benim hiç dönmüyor...”

Tren yavaşlayınca Ökkeş’in eski neşesi yerine geliverdi. İstiyordu ki, bu tren yolculuğu hiç bitmesin. Ama biraz sonra o da bitti. Tekrar, ilk trene bindikleri yere geldiler. İstemeye istemeye Ökkeş trenin vagonundan indi... Gözü de hep arkasında kaldı...

“Buba be,” dedi. “Bizim köye böyle bir şey yap-sak, bizim Kürük çekemez mi bu treni?”

“Çekemez oğlum, kolay mı?”

“Çekemez amma, samanı bol yedirirsek belki çe-ker...”

“Haydi bakalım, şimdi şu tarafa gidelim...”

Bir çadırın önüne geldiler. Kapısındaki adam:

“Haydi aslanı görün, Afrika’dan gelen aslanı gö-rün!” diye bağıırıyordu.

Ökkeş:

“Buba aslanı da görelim mi?” diye sordu.

Ökkeş’in babası da bugüne dek hiç aslan görme-mişti. Onun için:

“Görelim oğul, görelim,” dedi.

Biletlerini alıp çadırdan içeriye girerlerken Ök-keş’in yüreciği güp güp atıyordu. Usulca:

“Buba,” dedi. “Ya aslan bizi parçalarsa?”

“Adamları vardır oğul...”

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Aslanın kükremesi dışarıdan duyuluyordu. İçeriye girince, kükreme sesi daha keskin olarak kulaklarına geldi. Aslanın kafesinin yanına yaklaşınca Ökkeş:

“Aboov, kedinin böyüğü, büyük kedi buba...”

“Yaa, büyük kedi ya...”

Ökkeş, korkudan babasının koltuğunun altına sinmişti. Aslan, demir parmaklıklara yüklendikçe, Ökkeş'in, parmaklıklar kopacak diye ödü kopuyordu. Onun için babasına:

“Haydi buba, çıkalım hemen buradan,” dedi. Çıktılar.

“Amanııııın buba, iyi ki bizim Kürük görmedi aslanı, sonra çok korkardı.”

Vakit bir hayli geç olmuştu. Babası Ökkeş'i kırmamış, çok şeye bindirmişti... Lunaparktan hemen hemen en geç onlar çıktılar. Ama hâlâ Ökkeş'in ayakları geri geri gidiyordu. Bir türlü ayrılmak istemiyordu lunaparktan. O müzik, o ışık, o insan kalabalığı onu büyülemişti. Biraksalar on gün, on gece çıkmazdı oradan...

Ama babası:

“Oğlum, sen de duydun, biraz sonra kapanacakmış lunapark,” diyordu.

Köşenin başında bir kez daha durup seyretti Ökkeş ışıkları. Kim bilir, belki bir daha ne zaman gelirdi böyle bir lunaparka. Ama bir taraftan üzülmesine rağmen bir taraftan da için için seviniyordu. Yarın köye vardığında, arkadaşlarına anlatacağı çok şeyler

ÖKKEŞ LUNAPARKTA

vardı. Acaba içlerinden hangisi canlı bir aslan görmüştü, hangisi trene binmiş, hangisi insanı şişko eden aynalar görmüştü? Yarın o da Bekir Efendi'nin oğlu gibi, geçecek o ağacın altına, toplayacaktı arkadaşlarını başına ve başlayacaktı bir bir anlatmaya...

"Amanııııı, aslan ki ne aslan, sanki dana gibi bir kediii. Amanıııııı, tren ki ne tren, düüüüt, amanııııııııı, et yemeği ki ne yemeeek, gapaklı yemeeek."

Hepsini anlatacaktı bunların...

Bir ara dalgın dalgın yürürlerken, Bayram Ökkeş'e:

"Ne düşünüyorsun oğul?" diye sordu.

"Heç buba," dedi Ökkeş. "Bizim eşşeği düşünüyorum, nasıl duvarda yürüteyim, onu düşünüyorum," dedi.

Güldü Bayram Emmi... Otele vardılar... O kadar çok yorulmuştu ki Ökkeş, hemencecik uyudu. Düşünde de hep, kendini eşeğinin üzerinde duvarlarda yürürken gördü...

KİTABIN ADI: ÖKKEŞ LUNAPARKTA

Adı:

Soyadı:

Nu.:

Okumaya Başlama Tarihi:

Okumanın Bitiş Tarihi:

1. Ökkeş nerede yaşıyor?

.....
.....

2. Babası Ökkeş'in okulda başarısız olmasını neye bağ-
lıyor?

.....
.....

3. Ökkeş, sattığı yumurtaların parasını ne yapıyor?

.....
.....
.....
.....

4. Lunaparkı Ökkeş'e kim anlatıyor?

.....
.....
.....

5. Ökkeş neden büyük şehre gitmek istiyor?

.....
.....
.....

6. Babası Ökkeş'i niçin kasabaya gönderiyor?

.....
.....

7. Ökkeş odunları satıp kaç lira kazanıyor?

.....
.....

8. Babası ile Ökkeş lunaparkta neye çok gülüyor?

.....
.....

9. Ökkeş lunaparkta hangi oyundan para kazanıyor?

.....
.....

10. Ökkeş'i ne büyülüyor?

.....
.....
.....
.....
.....

